

บทที่ ๙

ความแตกแยกและสังคมกลางเมือง (1857-1865)

สหรัฐอเมริกาช่วงแบดบีน์ (1857-1865) คนอเมริกันแตกแยกมากกว่าในอดีต พระความขัดแย้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและแนวความคิด มีผลลัพธ์ดันนำไปสู่ การเกิดสังคมกลางเมืองช่วงปี 1861-1865 สังคมกลางเมืองอเมริกันไม่ใช่สังคมเลิกกาล แต่ทำสมีส่วนสอดแทรกอยู่ในเกือบทุกสาเหตุอันนำไปสู่สังคมกลางเมือง

1. ปัญหาท้าทายที่คนอเมริกันแพกแยกและการแก้ไขในช่วงต้น

สมัยอาณานิคม (1607-1776) ชาวอาณานิคมดำรงชีวิตด้วยการทำเกษตรกรรม เป็นอาชีพหลัก ในอาณาจักรทางใต้ในปี 1619 พ่อค้าดัชน้ำแรงงานผัวดำหรือทาสกลุ่มแรก จำนวน 20 คนจากอัฟริกามายังเวอร์จิเนียทำงานในไร่ใบยาสูบ ทาสอดทน สู้งาน ใบยาสูบ นับวันเป็นที่ต้องการของลูกค้าทางยุโรป และมีราคาดี การทำรำใบยาสูบของชาวอาณานิคมทางใต้จำเป็นต้องขยายขนาดใหญ่ขึ้น แรงงานทาสนับวันที่ความลำดัญต่อเกษตรกรรมใบยาสูบของเกษตรกรทางใต้ ตลอดจนการค้าทาสอพาร์กิการทำรายได้แก่กับตนเรื่องชาวอาณานิคมทางเหนือ สำหรับเกษตรกรรมทางเหนือไม่ต้องการใช้แรงงานทาส เพราะเกษตรกรถือครองที่ดินเป็นเจ้า สามารถทำกันเองได้โดยสมาชิกในครอบครัว และมีครอบครัวผู้มีคุณน้อยมากที่ต้องการมีคนรับใช้ผิดๆ

ในปี 1776 จากคำประกาศเอกราช มีข้อความตอนหนึ่งกำหนดไว้ว่ามนุษย์ทุกคน ได้รับการสร้างสรรมาเท่าเทียมกัน พระผู้เป็นเจ้าได้มอบสิทธิบางประการที่เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ได้แก่สิทธิในชีวิต เสรีภาพและการแสดงความสุข ด้วยข้อความตอนนี้ทำให้คนทางเหนือคิดว่าการมีทาสนั้นเป็นการกระทำที่ผิด เพราะเป็นการริบวนเสรีภาพและอิสระภาพมนุษย์ด้วยกัน เป็นผลให้การรวมตัวต่อต้านการมีทาสเริ่มมีขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ในดินแดนทางเหนือ

ในคำประกาศเอกราชปี 1776 โรมัส เจพเพอร์สันได้กำหนดการเลิกทาสในแผ่นดินอเมริกา เพราะต้องการการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนอเมริกันเพื่อต่อต้านการบราบปرمของอังกฤษ โรมัส เจพเพอร์สันและจอร์ช วอชิงตันมีเจตนาเด่นชัดที่จะให้เสรีภาพแก่ทาสของตนเมื่อถึงเวลา ทั้งต่างมีความเห็นพ้องกันว่ามิอันตรายมากในการมีทาส และมิอันตรายมากในการปล่อยทาส (It was dangerous to hold on to slavery and dangerous to let go)¹ เพราะดูจะไม่เป็นธรรมแก่ทาสที่จะต้องรับผิดชอบชีวิตหากได้รับการปลดปล่อยในช่วงเวลาที่ยังไม่พร้อม คือไม่มีที่พัก ไม่มีที่ทำกิน ไม่มีรายได้ ไม่มีอาหาร ฯลฯ

ขณะ โรมัส เจพเพอร์สัน และจอร์ช วอชิงตันคิดหาแนวทางเลิกทาส ฝ่ายใต้ก้าวขึ้นเป็นผลิตผลเกษตรกรรมหลักของเกษตรกรทางใต้แทนใบยาสูบ เพราะในปี 1785 อีดมันด์ คาร์ท赖ท์ (Edmund Cartwright) คิดเครื่องหอผ้า ทำให้การหอผ้าทำได้เร็วและง่ายขึ้น ลดค่าใช้จ่ายในการหอ และหอด้วยเครื่องรังลงามากและในปี 1793 เอล ไวท์นี (Eli Whitney) คิดเครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุยฝ้าย (Cotton engine or gin) เครื่องทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุยฝ้ายทำได้เร็วและง่ายขึ้น เป็นผลให้โรงงานหอผ้าทางเหนือและในอังกฤษรับข้อฝ้ายจากเกษตรกรทางใต้หมัดและเรียกร้องให้ปลูกฝ้ายเพิ่มมากกว่าเดิม เกษตรกรผู้มีคั้งทางใต้ (wealthy planter) ต่างพากันเปลี่ยนจากการปลูกใบยาสูบมาเป็นปลูกฝ้าย ขณะเดียวกันเพิ่มความต้องการคงการมีทาสเพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการทำไรฝ้าย แปลงใหญ่ (Plantation) ต้องการมีจำนวนทาสในครอบครองมากกว่าเดิม และต้องการขยายพื้นที่ปลูกฝ้ายโดยการเข้าจับจองดินแดนตะวันตกใหม่พร้อมนำทาสเข้าไปใช้เป็นแรงงานในการทำไรฝ้าย

การปลดปล่อยทาสในทางปฏิบัติเริ่มนั่นในดินแดนภาคใต้² เจ้าของทาสในเขตเกษตรกรรมปลูกใบยาสูบในแมรีแลนด์ เ华อร์จิเนีย และเคนทัค基 นำการปลดปล่อยทาส สาเหตุที่ปลดปล่อยทาส เพราะนับจากปี 1790 เป็นต้นมาเจ้าของทาสในสามรัฐดังกล่าวมีความคิดว่าเพื่อชุดบัญชาทาสต้องปลดปล่อยทาส การริบรองอิสรภาพและเสรีภาพของมนุษย์เป็นการกระทำที่พิดประกอบกับความอุตสาหกรรมสมบูรณ์ของดินที่ใช้ปลูกใบยาสูบมาเป็นเวลานานเสื่อมคลุมพัง เป็นผลให้ได้ผลผลิตใบยาสูบน้อยลง รายได้ที่ได้รับจากการขายใบยาสูบไม่คุ้มกับค่าเลี้ยงดูทาสที่ต้องเสียไปด้วยเหตุผลทั้งสามประการการปลดปล่อยทาสได้เริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 ในภาคใต้และใน

ปี 1817 กลุ่มผู้ต่อต้านการมีทาสในสามรัฐดังกล่าวได้รวมตัวกันก่อตั้งสมาคมภายใต้ชื่อ The American Colonization Society จุดมุ่งหมายของการดำเนินงานคือ ช่วยเหลือทาสอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยที่ความเป็นธรรมแก่นายทาสและทาส และคนผิวดำควรมีโอกาสกลับอพาร์ก้ากันเดิมของตน ในทางปฏิบัติได้รวบรวมเงินซื้อทาสจากนายทาสและให้อิสรภาพอย่างแท้จริงด้วยการนำทาสกลับอพาร์ก้า ในปี 1822 คนผิวดำอิสระ (free negroes) ได้เข้าตั้งมั่นในลาบีเรีย (Liberia) ในปี 1847 ลาบีเรียนประกาศตนเป็นชาติมีเมืองหลวงคือ มอนโรเวีย (Monrovia) เพื่อเป็นเกียรติแก่เจมส์ มอนרו ประธานาธิบดีคนที่ห้าของสหรัฐอเมริกา อุปสรรคในการปฏิบัติงานของสมาคมคือในเวลาต่อมาเกิดปัญหาขาดแคลนเงินที่จะใช้ซื้อทาสเพื่อบลดปลดล้อ ทำให้การปฏิบัติงานไม่อาจบรรลุเป้าหมาย และนับวันค่าตัวทาสลงขั้นเป็นลำดับ เพราะความต้องการใช้แรงงานทาสในไร่ฟื้ยมีมาก

การช่วยเหลือทาสของคนทางเหนือ ในอดีตนั้นคนส่วนใหญ่ทางเหนือไม่มีปฏิกริยาต่อต้านการมีทาสของคนทางใต้ การต่อต้านทาสคงมีการปฏิบัติโดยชนกลุ่มน้อยในสังคมทางเหนือ ภายใต้ชื่อผู้ตัดสินใจการล้มเลิกทาส (Abolitionists) ผู้ตัดสินใจการล้มเลิกทาสประกอบด้วย เช่น แม่ทัพตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เห็นด้วยกับวิธีการปลดปล่อยทาสอย่างค่อยเป็นค่อยไป การมีทาสเป็นความผิดอย่างร้ายแรงยิ่งและนายทาสคือฆาตกร บทบาทของกลุ่มผู้ตัดสินใจการล้มเลิกทาสเพื่อการแก้ไขปัญหาทาสคือ

1. เขียนบทความโจมตี หรือขึ้นนำหัวข้ออ่านเคลือยตามว่าการมีทาสเป็นสิ่งเลวร้าย เช่นบทความของเบนจามิน ลันดี้ (Benjamin Lundy) ตีพิมพ์ในปี 1821 ภายใต้ชื่อเรื่อง The Genius of Universal Emancipation ปลูกเร้าให้เห็นความลำดับถูกในเรื่อง เสรีภาพที่มนุษย์ทุกคนพึงได้รับ วิลเลียม ลอยด์ Garrisen (William Lloyd Garrison) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อ ลิเบเรเตอร์ (The Liberator) เขียนบทความเรียกร้องเสรีภาพแก่ทาสชาร์ต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) เขียน การท่องขอของลุงทอม (Uncle Tom's Cabin) พิมพ์จำนวนหน้ามากในปี 1852 มีผลทำให้คนทางเหนือเห็นถึงความไม่ดีของทาสได้รับจากนายทาส และมีปฏิกริยาต่อต้านการมีทาสเพิ่มมากขึ้น

2. พูดคุยหรือเทศน์ ขานการล้มเลิกทาสได้เข้าบัญชีงานในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกตอนกลางซึ่งในพื้นที่ตั้งกล่าวไม่นิยมการมีทาสในครอบครอง

batchหลวงที่เข้าร่วมในขบวนการล้มเลิกทาสปฏิบัติการในรูปของการพบປະພຸດຄູ່ຫວີ່ເທດນີ້ ໄດ້ແກ່
batchหลวงໃນพິກາຍເມໂທດີສ (Methodist Church) ແລະ ພິກາຍແບປັດືລ (Baptist
Church) ຮາມທັ້ງພາກເຄາກເກອຣ (Quakers)

3. ก່ອຕັ້ງສາມາດໃນປີ 1833 ອັງກອຖ່າເລິກທາສານແພ່ນດິນອັງກອດໃນປີ 1833 ແລະ
ກ່ອຕັ້ງສາມາດກາຍໄດ້ຊ່ວ່າສາມາດຕ່ອດ້ານການມີທາສອັງກອຖ່າ (The British Anti-Slavery
Society) ສາມາດອັງກອດຊັ້ງກ່າວໄດ້ຮ່ວມປະສານງານກັບກຳລຸ່ມຜູ້ນິຍມກາລົມເລິກທາສອເມຣິກັນເພື່ອ³
ກາລິກທາສານແພ່ນດິນອັມເຣິກາເປັນຜົລທໍາທີ່ເກີດສາມາດຕ່ອດ້ານການມີທາສອເມຣິກັນດິນແດນທາງ
ເໜີອານີປີ 1833 (The American Anti-Slavery Society) ມີເຄື່ອຂ່າຍບົງນິດຈານໃນພິ້ນ
ທີ່ທະວັນອອກເຈີ່ງເໜີອແລະ ດະວັນທັກຕອນກາລົງກຶ່ງລຸ່ມແມ່ນໜ້າຮອາເຮົາໂອ⁴

4. ພາຫາສຫບໍພິ້ນ ກາລິກທາສຫບໍພິ້ນ ເພື່ອຫ້ທາສູດເປັນໄທຄື່ອພາຫາສຫບໍພິ້ນ
ກາຍໄດ້ຊ່ວ່າ ຮດາພາຕີດິນ (The Underground Railroad)⁵ ກາລິກທາສຫບໍພິ້ນເປັນບັນ⁶
ອຢ່າງຮວດເຮົວຈາກຈົວຕຸ້ມຸ່ງຂຶ້ນເໜີອ ຮະຫວ່າງກາລິກທາສຫບໍພິ້ນຈະມີຄໍາເຈັກພະທີ່ໃຊ້ພູດແລະຮູ້ຄວາມມາຍກັນ
ເພີ່ງໃນກຸ່ມຸ່ນ ເຊັ່ນສັກນີ້ທີ່ພັກໃນເວລາກາລົງວັນເປັນກ້າທີ່ອກອ່າຫຼັກ ເຮີຍ ສເຕ່ຫັນ (Station) ກາລິ
ກາລິກທາສຫບໍພິ້ນຈະທຳມາຫ້ເວລາກາລົງຄື່ນໂດຍຜູ້ນໍາທາງເຮີຍຄອນດັດເກໂຫ (conductor) ເປັນຕົ້ນ ກ່ອນປີ
1793 ທາສຈະມື້ອສຽກພາ ເມື່ອຂ້າມເລັ້ນເນັ້ນແລະ ຕີ້ຫັນ (The Mason and Dixon's Line) ຊື່ຈີ່
ເປັນເລັ້ນກັ້ນພຽມແດນຮ່ວ່າງແມ່ຮັນແລນດັບກັບເພື່ນຊີລາວເນື່ອຍ໌ ແຕ່ໃນປີ 1793 ຮັ້ສກາອອກກູ່ມາຍນໍາຈັບ
ທາສຫບໍພິ້ນ (The Fugitive Slave Law 1793) ກໍານົດຜົນດໍາທຸກຄູນນານດິນແດນທາງ ເໜີອຕ້ອງ
ຄູກສົງລັບເປັນທາສຫບໍພິ້ນ ຮັບບາລກາລົງແລະ ຮັບບາລແໜ່ງຮູ້ຮ່ວມມືອກັນນໍາຈັບທາສສົງກັບຄື່ນໝາຍທາສ ແມ່ນ
ທາສຈະສາມາດກັບຂ້າມເລັ້ນເນັ້ນແລະ ຕີ້ຫັນໄດ້ກົດຕາມ ທາສຈະມື້ອສຽກພາແລະ ປລອດກັຍອ່າງແຫ່ງຈິງ ເມື່ອຂ້າມ
ເຂົ້າແຄນາດາ ຕຽບາພີທີ່ຍັງຍຸ່ນເຂົ້າແຕ່ລົງຮັບອັນເມີນ ທາສຈະຕ້ອງຄວາມເປັນທາສກ້ານຍໍາທາສໄໝປຸລດ
ປລ່ອຍ

5. ເສນອບທ່ານການໄຈມຕີ ທີ່ເຮືອເຮີກຮ້ອງໃຫ້ເລິກລົມທາສຕ່ວຮັ້ສກາ ໃນສາກັ້ນແກນ
ຮາຍກູ່ຮ່ອຍຄັ້ງທີ່ສາມີກສກັ້ນແກນໄໝ ແນີອກລຸ່ມເລິກລົມກາລົມມີທາສພຍາຍາມໃຊ້ລື້ຖືທີ່ມີອຸ່່ຫຼັນອ່ານເບກ
ຄວາມເພື່ອກາລິກທາສ ເດຍ ເຈັກພະທີ່ໃນກາລິກທາສໃນເບີຕ່ເນື່ອງຫລວງ ເປັນຜົລທໍາທີ່ຕົວແກນ
ສາມີກສກັ້ນແກນໄໝ ໄດ້ໄໝພວອຈະແລະພຍາຍາມກົດກັນທຸກວິກິ່ງທາງໄຟ່ໄທກຳລຸ່ມລົມເລິກກາລົມໄດ້ມີໂອກາລ
ແລດົງຄວາມຄືດເຫັນດັ່ງກ່າວ

2. สมรัชวุฒิเมธิกากายาได้การนำของเจมส์ บูชานาน 1857-1861

เจมส์ บุชานาน (James Buchanan 1791-1868) ชาวเพนซิลเวเนีย จากพาร์ค เดโอมีเดรติก เป็นประธานาธิบดีคนที่สิบห้าบริหารประเทศระหว่างปี 1857-1861 รองประธานาธิบดีคือจอห์น ชี บรีกินridge (John C. Breckinridge) พรศดีโนเมดีกิชของการเลือกตั้งปี 1856 เพราะใน การสนับสนุนในคำประนีประนอมปี 1850 และกฎหมายแคนซัสเนอร์ลักษ์ปี 1854 โดยมั่นใจว่าการใช้เสียงประชามติจะช่วยยุติปัญหาทาสในคืนແนدقะวันตากใหม่ เจมส์ บุชานาน เป็นประธานาธิบดีในช่วงสี่ปีวิกฤติก่อนเกิดสงครามกลางเมือง ความแตกแยกระหว่างคนทางเหนือและคนทางใต้เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากปัญหาทาสในประเด็นการมีหรือไม่มีทาสในคืนແนدقะวันตากใหม่ แต่เมื่อ 7 นาคม รัฐสึกส่วนตัวของเจมส์ บุชานานนั้นต่อต้านการมีทาสในคืนແนدقะวันตากใหม่ แต่เมื่อเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เขาย้ายไว้รัฐธรรมนูญมีข้อกำหนดค่าว่าด้วยการยกบังคับทรัพย์สินของประชาชน กัญหมายที่ออกมาต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดรัฐธรรมนูญ เมื่อ 7 ใน 34 รัฐแยกตัวออกในปี 1861 บุชานานปฏิเสธการใช้กำลังทหารบังคับให้ 7 รัฐเข้ารวมกับสหภาพดังเดิม โดยหวังว่า 7 รัฐจะกลับเข้ารวมกับสหภาพเองในที่สุด การปราบปรามด้วยกำลังอาจเป็นเหตุให้รัฐมีทาสแยกตัวก้าว นโยบายไม่ใช่กำลังปราบปราม 7 รัฐมีทาสเป็นผลช่วยเลื่อนการเกิดสงครามกลางเมืองของสถาบันในสมัยอัตราสัมบัติ ลินคอล์น ปัญหาทาสในสมัยของบุชานานเป็นปัญหาเด่นภายในประเทศ ที่มีด้วยกันหลายเรื่องดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

2.1 ปัจจุบันศึกษาและคำพิจารณาปี 1857⁶

เดрен สก็อต (Dred Scott) เป็นทาสของจอห์น อีเมอร์ลัน (John Emerson) ศัลยแพทย์ในกองทัพก่อเมริคันชาร์มิสซูรีชิ้ง เป็นรัฐมีทาส ในปี 1834 สก็อตติดตามอีเมอร์ลันเข้าไปในอิลลินอยล์ชิ้ง เป็นรัฐเสรี สก็อตมีสภาพเป็นทาส ในปี 1838 สก็อตติดตามอีเมอร์ลันกลับมาอยังมิลซูรีดังเดิม สก็อตกลับมีสภาพเป็นทาส ในปี 1843 อีเมอร์ลันตายและสก็อตถูกขายต่อแก่จอห์น เอฟ. เอ. แซนฟอร์ด (John F. a. Sandford) ชาวนิวยอร์ค สก็อตขอความเป็นธรรมต่อศาลเพื่อบรรเทาสิทธิของตน เพราะเคยได้เป็นทาษอยู่ในอิลลินอยล์ชิ้งปี 1834-1838 แต่พระเจ้าแซนฟอร์ดไม่ได้พำนักในมิลซูรีดังนั้นนายของสก็อตจึงขอข้าคดีสก็อตให้ศาลรัฐบาลกลางชี้ขาด ศาลรัฐบาลกลางปฏิเสธการชี้ขาดกรณีเดрен สก็อต คดีสก็อตถูกกล่าวต่อสlander คดีสก็อตถูกกล่าวต่อสlander

6 มีนาคม 1857 ประธานศาลฎีกาคือโรเจอร์ บี แทเนย์ (Roger B. Taney) อ่านคำพิพากษา 3 ข้อ (The Dred Scott Decision 1857) ข้อแรกเดрен สก็อตเป็นคนผิวดำและเป็นทาสผ้าซึ่ประชากรของสหรัฐอเมริกาและไม่มีสิทธิพ้องร้อง ข้อสองการเข้าพำนักในดินแดนปลดทาสมีเดหมายความว่าทำให้ทาสเป็นทา ข้อสามคำบรรณะประนองมิสซูรีปี 1820 หิ้งกำหนดเลี้น 36 องศา 30 ลิบดา เหนือเส้นดังกล่าวเป็นเขตปลดทาส ใต้เส้นดังกล่าวเป็นเขตมีทาสนั้นขั้ดรัฐธรรมนูญ ด้วยคำพิพากษานี้หมายความว่าทาสจะต้องคงความเป็นทาส จะเป็นอาทิตย์เมื่อนายทาสปลดปล่อย ทาสคือทรัพย์สินของนายทาสซึ่งเป็นประชากรอเมริกัน ประชากรอเมริกันหรือนายทาสมีสิทธินำพาทาสเข้าบ้านพื้นที่ทุกส่วนของแผ่นดินอเมริการัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องให้การคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชน

ด้วยคำพิพากษานี้เป็นผลทำให้คนทางใต้พอกใจคำพิพากษานี้ 1857 มา ก เพราะนั้นย่อมหมายความว่าทาสสามารถถ่ายกายเข้าบ้านดินแดนตะวันตกใหม่ได้ ส่วนคนทางเหนือไม่พอใจในคำพิพากษาริมเดрен สก็อต เพราะไม่ต้องการให้คืนดินตะวันตกใหม่มีทาส อันจะมีผลเพิ่มจำนวนรัฐมีทาส ด้วยจำนวนนี้ติดบัญชีตัวในรัฐสภากะจะเสียไป รวมทั้งอาจบริหารจะอยู่ในมือของคนผู้บริหารจากรัฐทางใต้ที่จะเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม

2.2 การต่อว่าที่ระหว่างลินคอล์นกับลาสในปี 1858

ในปี 1858 สตีเฟน เอ.ดักลาส จากเดโมแครติก และอับราฮัม ลินคอล์นจากรีพับลิกัน เสนอตัวเข้ารับเลือกเป็นผู้แทนจากอิลลinoยส์

สตีเฟน เอ.ดักลาส เชื่อในเสียงประชาธิ (Popular Sovereignty) เพื่อตัดสินการมีหรือไม่มีทาสในดินแดนตะวันตกใหม่ และเป็นผู้ผลักดันให้กำหนดข้อบัญญัติในรัฐวิริยา 1854 ผ่านรัฐสภาเมืองบับบิลอน

อับราฮัม ลินคอล์น ไม่เชื่อในเสียงประชาธิ ลินคอล์นผู้ต่อต้านการล้มเลิกทาสอย่างทันที (abolitionist) ลินคอล์นไม่ต้องการให้มีการนำทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ เพราะเชื่อว่าถ้าเจ้าของไร่ผู้มีสิทธิที่ดินและนำทาสเป็นแรงงานในดินแดนตะวันตกใหม่จะมีผลทำให้คนอเมริกันที่ยกจมน้ำออกสนใจการค้าครองที่ดินทางตะวันตก

การต่อว่าที่ระหว่างบุคคลทั้งสองในปี 1858 ในดินแดนตะวันตกใหม่ต่อสาธารณชนในอิลลinoยส์มีขึ้นระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 15 ตุลาคม 1858 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อว่าที่ที่

เมืองฟรีพอร์ต (Freeport) บ่งชี้ว่าด้วยกฎหมายเดียวกันในสหภาพอเมริกา (The Freeport Doctrine 1858)⁷ โดยอันรวมถึงความตัดสินใจว่า "คนงานคืนเดนดอนจะวันต่อไปมีลิทเทอร์เนย์อนหรือห้ามการมีทาสหรือไม่?"

ด้วยคำกล่าวที่ว่าด้วยกฎหมายเดนดอนในสหภาพอเมริกาจะมีหรือจะไม่มีทาสในคืนเดนดอนจะวันต่อไป เพราะ เสียงประชามติ ซึ่ง เป็นแนวความคิดเดิมของด้วยกลาส จะมีผลให้คุณทางเหนือห้ามการลับสนับสนุนแก่ด้วยกลาส แต่ด้วยกลาสยอมรับในคำตัดสินเดนดอน สก็อตปี 1857 คือทางขยายหรือนำพาเข้าไปได้ทุกแห่งในอเมริกา ซึ่งศาลฎีกาชี้ขาดไว้ว่าจะมีผลให้คุณทางใต้ห้ามการลับสนับสนุนแก่ด้วยกลาส

ด้วยด้วยความอับราอัมว่า "ไม่ว่าศาลฎีกาจะตัดสินอย่างไร สิทธิของคนในเดนดอนจะวันต่อไปมีเพื่อห้ามรักษาเป็นรัฐหรือรัฐมนตรี" ด้วยคำตอบของ ด้วยกลาสผู้ด้วยกลาสคิดมั่นในสหภาพอเมริกาคืนทางเหนือพอก็มากและด้วยกลาสได้รับเลือกเป็นผู้สมนาคัญจากอิลลินอยล์ส่วนคุณทางใต้ที่นั้นไม่พอใจในการตอบของด้วยกลาสและรู้แน่ชัดแล้วว่าด้วยกลาสมีสิ่งหนึ่งที่ห้ามการขยายตัวของทางานเดนดอนจะวันต่อไปอย่างแท้จริง

2.3 กรณีช่วยเหลือทาสของจอห์น บราน์นในปี 1859⁸

จอห์น บราน์น เป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มผู้นิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันที ด้วยเงินสนับสนุนจากผู้นิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันทีในรัฐทางเหนือและนิวยอร์ก จอห์น บราน์นและพวกอีก 18 คนมุ่งปฏิบัติการขักขวนทาสในเวอร์จิเนียก่อความวุ่นวาย

16 ตุลาคม 1859 จอห์น บราน์น และพวกมุ่งคลังอาวุธที่ฮาร์ฟอร์รี่ (Harpers Ferry) ในเวอร์จิเนีย มุ่งนำเป็นจากคลังอาวุธจากจ่ายแก่ทาสากลั่นเดียงและนำทาสก่อการวุ่นวายเพื่อปลดปล่อยทาสอย่างแท้จริง ทางบัญชาติปรากรู้ว่าไม่มีทาสคนใดที่ความรุ่มริบ เป็นผลให้ในวันที่ 18 ตุลาคม 1859 ต้องยอมจำนนต่อกองกำลังของรัฐบาลกลางนำโดย พันเอกโรเบิร์ต อี. ลี (Robert E. Lee) 2 ธันวาคม 1859 จอห์น บราน์น ถูกพิพากษาแพ่งคด

ท่าทีคุณอเมริกันต่อกรณีจอห์น บราน์น คุณทางเหนือส่วนใหญ่แล้วดำเนินการกระทำของ จอห์น บราน์นว่าทำเกินเหตุ แต่ส่วนหัวคุณทางเหนือกลุ่มนิยมการล้มเลิกทาสอย่างทันทีห้ามการยกย่องจอห์น บราน์นว่าเป็นผู้กล้าหาญ เป็นนักบุญองค์ใหม่ คุณทางใต้ไม่พอใจในพฤติกรรมของ จอห์น บราน์น และตีค่าหักดิบรวมดังกล่าวทั้งหมดว่าเป็นความคิดของคุณทางเหนือที่ต้องการล้มเลิกสถาบัน

ทักษองคนทางใต้ กรีกอห์น บรรนานี้ 1859 เพิ่มความแตกแยกแก่คนทางเหนือและคนทางใต้

2.4 จักรพรรดินีแคนเดนด์วันดูค

มีรัฐเกิดใหม่ทางตะวันตก 3 รัฐ งานสมัยเจมส์ บุชานานคือ

1. มิวนเนซูตา เข้ารวมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 32 ในกลุ่มรัฐ เสรีอันดับที่ 17 ในวันที่ 11 พฤษภาคม 1858

2. ไอโอเรกอน เข้ารวมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 33 ในกลุ่มรัฐ เสรีอันดับที่ 18 ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1859

3. แคนซัส เข้ารวมกับสหภาพเป็นอันดับที่ 34 ในกลุ่มรัฐ เสรีอันดับที่ 19 ในวันที่ 29 มกราคม 1861 (รามรัฐเสรี 19 ต่อรัฐมีทาล 15)

ต้นปี 1861 รัฐสภาระประเทศจัดสรรดินแดน 3 ผืนใหญ่ทางตะวันตกคือดินแดนโคโลราโด ดินแคนเนเวคต้า และดินแคนดาโคต้า

2.5 คันพบทองคำในโคโลราโด และเนเวคต้า (1858-1859)

ในปี 1858 คันพบทองคำที่เมืองเดนเวอร์ (Denver) โคโลราโดและในปี 1859 คันพบทองคำที่เมืองเวอร์จิเนีย (Virginia City) เนเวคต้า

2.6 มหาวิถีรัฐลากลูมลามาชิกฟายเริมาร์ต์และเทศของบุชานาน

เนื่องจากเจมส์ บุชานานสนับสนุนกฎหมายแคนซัส-เนบรัสถ้าปี 1854 กำหนดขึ้นเพื่อเลี่ยงประชามติเพื่อการมีท้าวห้อไม่มีท้าวห้อคืนแคนดี้หั้งสอง ผลคือนำมาซึ่งการนองเลือดในแคนซัสปี 1857 (Bleeding Kansas) เพราะบุชานานเคารพไม่เลี่ยงประชามติ การลักทรัพย์ของชาวอเมริกันฟ่ายหนีรวมตัวกันต่อต้านนายบาร์หารบราห์ เทศของบุชานานในเรื่องการเพิ่มແળนายนูกาฬของกำลังทัพบกและกองกำลังทัพเรือ การสร้างเส้นทางรถไฟเรียนชายฝั่งแบบพิเศษ การขุดคลองลัดปานามาหรือนิคารากัว ด้วยท่าที่ต่อต้านของมหาวิถีรัฐสภាផ่ายหนีอีกแล้วทั่วบุชานานเองได้ใช้สิทธิ์ประธานาธิบดีในการยับยั้งข้อกำหนดหลายฉบับที่ผ่านรัฐสภาอันรวมทั้งการให้คุณอเมริกันเข้ามีสิทธิ์ก็อครองที่ดินในดินแดนตะวันตกโดยห้ามนำท้าสเข้าเชื้อเป็นแรงงานในการทำเกษตรกรรม

2.7 การเลือกตั้งปี 1860⁹

การเลือกตั้งปี 1860 มี 3 พรรคการเมืองเสนอตัวแทนของพรรคลงรับเลือกในค้าแทนงบประมาณอิบดี

1. พรรคอนสติวิชันแนล ยูเนียน (The Constitutional Union Party) พรรคนี้คือพรรควิกเดิมที่หลงเหลืออยู่กล่าวคือในปี 1856 พรรควิกเลื่อมอย่างมาก สมาชิกพรรควิกทางใต้เข้ารวมเป็นสมาชิกพรรคร่วม เนื่องจากความต้องการมีทาง สมาชิกพรรควิกทางเหนือได้เข้ารวมเป็นสมาชิกพรรคริพับลิกันซึ่งต่อต้านการมีทาง ในปี 1860 สมาชิกพรรควิกที่เหลือจำนวนน้อยจัดประชุมที่เมืองบัลติมอร์ เปลี่ยนชื่อพรรควิกเป็นพรรคอนสติวิชันแนล ยูเนียน และ เสนอจอห์น แบลล์ (John Bell) ลงรับเลือกงานค้าแทนงบประมาณอิบดี นายนายพรรคือการคงอยู่ของสหภาพและรัฐธรรมนูญ

2. พรรครีพับลิกัน (The Republican Party) เสนออับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ลงรับเลือกงานค้าแทนงบประมาณอิบดี นายนายของพรรคือ จัศสร ติวนัณและต่อต้านการขยายด้วยทางเข้าสู่ดินแดนตะวันตกใหม่ ขอบอุ้มธูรกิจอุตสาหกรรมด้วยการตั้งกำแพงภาษีลินด้าชาเข้า พัฒนาภาระประเทศและขยายเส้นทางรถไฟ ริพับลิกันหวังได้รับเสียงสนับสนุนจากคนอเมริกันสามัญคือ เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมทางเหนือ สูกจ้างแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม และเกษตรกรในดินแดนตะวันตกกลาง

3. พรรคร่วมเศรษฐิก (The Democratic Party) การเลือกตั้งปี 1860 สมาชิกพรรคร่วมเศรษฐิกแยกเป็น 2 กลุ่ม

3.1 กลุ่มนับสนับสนุนการมีทาง (Pro-Slavery Democrats) สมาชิกส่วนใหญ่เป็นคนทางใต้เสนอจอห์น ชี.บรีคินridge (John C.Breckinridge) ลงรับเลือกงานค้าแทนงบประมาณอิบดีนายนายของกลุ่มคือ คณะกรรมการมีทาง และการขยายด้วยทางในดินแดนตะวันตก ตามคำตัดสินใจในปี 1857 เครื่องเรือกลุ่มนับสนับสนุนการมีทางสืบทอดกันว่าจะแยกตัวออกจากสหภาพก้าวพรรคริพับลิกันชະการเลือกตั้งในปี 1860

3.2 กลุ่มนับสนับสนุนการมีทางโดยยึดเสียงประชาชน (Popular Sovereignty Democrats) สมาชิกส่วนใหญ่เป็นเครื่องเรือกลุ่มนับสนับสนุนการมีทาง เนื้อเสนอสตีเฟ่น เอ.ดักลาส (Stephen A.Douglas) ลงรับเลือกงานค้าแทนงบประมาณอิบดี นายนายของกลุ่มคือการมีหรือ

ไม่มีทางให้ยกเลี้ยงประชามติ

ผลการนับคะแนนในวันที่ 6 พฤษภาคม 1860 อับราฮัม ลินคอล์นจากพรรครีพับลิกันชนะด้วยคะแนน 180 คะแนน และรัฐแลร์รีทึ้งหมดให้การสนับสนุนลินคอล์น

2.8 ความไม่สงบทางการเมืองต่อตัวออกจากสหภาพในปี 1860¹⁰

6 พฤษภาคม 1860 ผลการนับคะแนนการเลือกตั้งประธานาธิบดีปรากฏเด่นชัดว่า อับราฮัม ลินคอล์น จากพรรครีพับลิกันชนะการเลือกตั้ง

10 พฤษภาคม 1860 สภาฯ ได้กำหนดเรียกประชุมเป็นกรณีเพื่อเสียงที่เมืองโคลัมเบีย (Columbia) ในวันที่ 20 ธันวาคม 1860

20 ธันวาคม 1860 มติการประชุมที่เมืองโคลัมเบีย ได้ประกาศต่อสาธารณะ ให้แยกตัวออกจากภาระรวมกันสหภาพ

24 ธันวาคม 1860 สภาฯ ได้ร่างคำประกาศสาเหตุแห่งการแยกตัวจากสหภาพ (The Declaration of Immediate Causes) เนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการ คือ เพื่อคงไว้ซึ่งสิทธิของรัฐ การไม่อยู่ร่วมกับรัฐทางเหนือซึ่งโจมตีและต่อต้านสถาบันทาส และการไม่อยู่ร่วมกับรัฐบาลซึ่งนำโดยประธานาธิบดีผู้เกลียดชังสถาบันทาส

9 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 1861 หกรัฐทางใต้แยกตัวออกจากสหภาพเข้าเป็นฝ่ายค่าฯ ได้ประกอบด้วยมิลลิสซิบบี ฟลอริดา อะลาบามา จอร์เจีย หลุยส์เซียนา และเท็กซัส รวมเป็นเจ็ดรัฐ

4 กุมภาพันธ์ - 11 มีนาคม 1861 เจ็ดรัฐที่แยกตัวออกจากสหภาพลงตัวแทนร่วมประชุมที่เมืองมอนทาน่า เมอร์กี้ (Montgomery) ในอะลาบามา¹¹ มติการประชุมในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1861 เห็นชอบในการรวมตัวของเจ็ดรัฐก่อตั้งเป็นประเทศconfederacy หรือสหภาพดั้งเดิม (The Confederate States of America) รัฐธรรมนูญของลมาตัน (The Confederate Constitution) คล้ายคลึงกับรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ เมริกาแทนทุกประการ ที่ต่างกันคือเนื้อหาด้วยและอิสรภาพในการบริหารงานในแต่ละรัฐ รวมทั้งให้การรับรองลิทธิในการคงสถาบันทาสในครอบครอง ทั้งนี้มติการประชุมในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1861 เห็นชอบให้เจฟเฟอร์สัน డavis (Jefferson Davis) ชาามิลลิสซิบบี เป็นประธานาธิบดี และอเล็กซาน

เดอว์ เอช. สตีเฟนส์ (Alexandr H. Stephens) ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดี

2.9 ท่าทีของ เจมส์ บูชานานคือการแยกตัวของรัฐพื้นที่

เจมส์ บูชานานคงวางแผน โดย ไม่ส่งทหารปราบปรามหรือขับคบหาเจ้ารัฐกลับเข้าร่วม กับสหภาพ เพราะบูชานานเชื่อว่าด้วยนโยบายวางแผนนี้จะมีผลทำให้เจ้ารัฐจะคงความรู้สึกกัดใจในรัฐบาลกลางและสหภาพและล้านคนได้ในภายหลัง ตลอดจนเชื่อว่าการแยกตัวของเจ้ารัฐจะมีผลทำให้ในเวลาต่อมาทั้ง เจ้ารัฐต่างจะมีความรู้สึกว่าถูกปล่อยอดเดียว ความขัดแย้งกันเองจะติดตามมา และในไม่ช้าจะทะยอยออกลับเข้าร่วมในสหภาพดังเดิม บูชานานหวัง เป็นอย่างอื่นว่าเวลาจะช่วยผ่อนคลายความตึง เศรียด อันราบอ้อมและรัฐบาลชุดใหม่จะเข้ามาแก้ไขปัญหานากรายหลัง แต่จาก การเสนอแนะของอธิบดีกรมอัยการคือเอ็ดวิน เอ็ม สตันตัน (Edwin M. Stanton) เป็นผลให้บูชานานเพียงประกาศอย่าง เป็นทางการว่ามีรัฐใดมีสิทธิแยกตัวออกจากสหภาพ²

2.10 ขันด้านต่างประเทศของ เจมส์ บูชานาน

จากประสบการณ์ด้านการต่างประเทศของ เจมส์ บูชานาน ครั้ง เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเจมส์ เด. โพค เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาและอังกฤษมีความสัมพันธ์อันดี ต่อกัน ตลอดจนสหรัฐอเมริกามีส่วนร่วมอันชักจูงให้อังกฤษยอมลงนามเป็นมิตรที่ดีกับนิติาราก้าและยอนดูรัส

แต่ในกล่างศตวรรษที่ 19 มีความวุ่นวายเกิดขึ้นอยู่ครั้งๆ โน เมริกาลง เป็นผลให้ชาติทั้งยุโรปจำเป็นต้องส่งกองกำลังทหารเข้าแทรกแซงในเมริกาลง เพื่อรักษาชีวิตและทรัพย์สินของนักลงทุนชาติคนที่เข้ามาทำธุรกิจในเมริกาลง จากท่าทีของกลุ่มชาติยุโรปในเมริกาลง เป็นผลให้บูชานานกล่าว เดือนรัฐสภาให้ตระหนักรถึงการแทรกแซงดังกล่าวอัน เป็นการละเมิดว่าทະมอนโร (The Monroe Doctrine 1823)

ด้วยนโยบายมุ่งสกัดกั้นการแทรกแซงของชาติৎ วันดูกันทวีปอเมริกาในกล่าง ศตวรรษที่ 19 ของบูชานาน เป็นการเน้นความตัดสิทธิ์ของว่าทະมอนโรและ เป็นการชี้นำนโยบายสร้างความพร้อมด้านกองกำลังทหารของสหรัฐอเมริกาเพื่อบัญชาติการปราบปรามกองกำลังชาติ ตะวันตกที่เข้ามาแทรกแซงหรือมุ่งยึดครองดินแดนล้วนหนึ่งของทวีปอเมริกา (The Big Stick Policy) นายบายดังกล่าวมีผลในทางปฏิบัติในสมัยประธานาธิบดีอ็อดอัร์ รูสเวลล์ในศตวรรษที่ 20

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น (1861-1865)

อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln 1809-1865) ชาวนิเคนทักกี จากพืชกรรมริบบิลิกัน เป็นประธานาธิบดีคนที่สี่สิบหก บริหารประเทศระหว่างปี 1861-1865 รองประธานาธิบดีในสมัยที่สองคือ汉尼拔·哈姆林 (Hannibal Hamlin) และรองประธานาธิบดีในสมัยที่สองคือแอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) ลินคอล์นเป็นประธานาธิบดีคนที่สามที่ถึงแก่กรรมขณะดำรงตำแหน่งและเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ถูกกลบลังหารด้วยปืนลิ้นชักในวันที่ 14 เมษายน 1865 ขณะนั่งชมละครเรื่อง Our American Cousin ที่โรงละครฟอร์ด นาอชิงตัน ลินคอล์นเป็นหนึ่งในรัฐบุรุษผู้ซึ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกา เป็นผู้รักษาสหภาพอเมริกันให้คงอยู่ในขณะคนอเมริกันแตกแยกและทำสิ่งกรรมภัย เมืองช่วงปี 1861-1865 ทั้งได้พิสูจน์ให้โลกได้เห็นว่าระบบประชาธิบادิ เป็นวิถีทางการเมืองที่ดีที่สุดในการปกครอง เกย์ที่การปกครองของลินคอล์น เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับสิ่งกรรมภัย เมือง รัฐลากวากอยุ่มายเก็บภาษีรายได้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเพื่อนำเงินที่เก็บได้ส่วนหนึ่งมาใช้ในการลงคราม ทั้งเป็นครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางต้องรายงานตนว่าจังรักษากตต่อสหภาพ คนอเมริกันเหล่านี้ล้อพยพสู้ดินแดนตะวันตกเพื่อทำเกษตรกรรมและทำเหมืองแร่ ตลอดจนรัฐบาลกลางมุ่งกระจายการศึกษาสู่ดินแดนตะวันตกโดยกำหนดจัดตั้งวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยในปัจจุบันในเดือนตุลาคม

3.1 สุนทรพจน์ในวันพิธีสถาปนาคนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีปี 1861¹³

4 มีนาคม 1861 วันพิธีสถาปนาคนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี (The Inauguration Day) ลินคอล์นได้กล่าวสุนทรพจน์บ่งชี้ข้อถี่ เจตนาอันแท้จริงของตนแก่คนไทย

1. สหภาพต้องคงอยู่
2. รัฐบาลกลางจะไม่เข้าไปแทรกแซงในรัฐที่มีทาง
3. รัฐบาลกลางจะใช้กำลังทหารเพียงเพื่อการปกป้องรักษาสมบัติและสภาน้ำท่า
4. ต้องการเห็นความสามัคคีของคนอเมริกัน
5. ไม่ต้องการเห็นการก้าวร้าวๆ ในอนาคต

3.2 จุดระเบิดของสังคมรากลางเมือง - 12 เมษายน 1861¹⁴

ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1861 นับตั้งแต่การประกาศก่อตั้งประเทสสมาพันธ์รัฐแท่งอเมริกาของเจ็ดรัฐทางใต้ กองกำลังสมาพันธ์หรือกองกำลังฝ่ายใต้ได้เข้ายึดที่ทำการของรัฐบาลกลางส่วนใหญ่ที่ตั้งในคืนเดนให้โดยเฉพะอย่างยิ่งบื้องชายฝั่งตะวันออก เมื่อลินคอล์นเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคงเหลือไว้เพียง 2 บื้องคือบ้มฟิคเคนส์ (Picksen) ที่เมืองเพนซาโคลา (Pensacola) ในฟลอริดา และบ้มชัมเตอร์ (Sumter) ที่เมือง查尔斯ตัน (Charleston) ในคาโรไลนาใต้ บื้องทั้งสองอยู่ภายใต้การยึดครองของกองกำลังรัฐบาลกลาง กองกำลังฝ่ายใต้ประกาศจะยึดครองบื้องทั้งสองในอนาคตเริ่มด้วยมุ่งยึดครองบ้มชัมเตอร์

บ้มชัมเตอร์อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพันตรีโรเบอร์ต แอนเดอร์สัน (Robert Anderson) หากลินคอล์นสั่งถอนกำลังจากบ้มชัมเตอร์จะมีผลทำให้คุณทางเหนือไม่พอใจและประท้วง แต่หากลินคอล์นสั่งคงกำลังไว้ที่บ้มชัมเตอร์ จะมีผลทำให้คุณทางใต้ไม่พอใจและใช้เป็นเหตุแห่งการเกิดสงคราม

พระภลัง เดือนพฤษภาคม 1861 พันตรีแอนเดอร์สัน รายงานกระทรวงกลาโหมว่า ไกลชาดเสบียง ลินคอล์นตัดสินใจสั่งให้สั่งเสบียงและของใช้ที่จำเป็นจริงแก่บ้มชัมเตอร์ รัฐบาลฝ่ายใต้ได้รับข่าวคิดว่ารัฐบาลกลางมุ่งเสริมกำลังและอาธุ จึงส่งนายพอลบีแยร์ รันการ์ด (Pierre Beauregard) นำกองกำลังฝ่ายใต้มุ่งสู้บ้มชัมเตอร์และมีอำนาจปฏิการยิงถ้าจำเป็นเพื่อม้าที่เสบียงเข้าสู่บ้มชัมเตอร์ได้

เวลาที่ 4.30 นาฬิกาของวันที่ 12 เมษายน 1861 กองกำลังทั้งสองฝ่ายยิงปะทะกันที่บ้มชัมเตอร์ บ่ายวันที่ 14 เมษายน 1861 พันตรีแอนเดอร์สันและกองกำลังรัฐบาลกลางยอมจำนนต่อกองกำลังฝ่ายใต้ ข่าวการสูญเสียบ้มชัมเตอร์เป็นผลให้ชายล้อมรัฐฯ เมริกันแยกออกจากเป็นสองฝ่ายและเข้าร่วมในกองกำลังของตน เหตุการณ์บ้มชัมเตอร์ในวันที่ 12 เมษายน 1861 คือจุดระเบิดของสังคมรากลาง เมืองอเมริกัน

3.3 สาเหตุแห่งการเกิดสงครามกลางเมือง

สังคมรากลาง เมืองอเมริกันไม่ใช่สังคมเลิกทาง แต่ทางมีลัทธิสอดแทรกอยู่ในเกือบทุกสาเหตุอันนำไปสู่สังคมรากลาง เมือง การเลิกทาง เป็นผลลัพธ์ได้ที่เกิดขึ้นก่อนการยุติสังคมรากลาง เมือง ทั้งนี้เป็นการยกที่จะตอบคำถามที่กามว่าอะไรคือสาเหตุที่แท้จริงอันนำไปสู่การ

เกิดสังคมกลาง เมืองอเมริกัน? นักประวัติศาสตร์อเมริกันได้ทำการศึกษาหาคำตอบอย่างลึกซึ้ง แต่ก็แต่งกันออกบาง พอสรุปอย่างกว้าง ๆ เพื่อง่ายแก่การทำความเข้าใจได้คือ เนื่องมาจาก ความขัดแย้งของคนอเมริกันในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและแนวความคิด และความรู้สึก ในลักษณะนิยม

ค้า แรงงานที่ใช้ในการทำธุรกิจส่วนใหญ่เป็นแรงงานคนพิการจากยุโรปที่อพยพมาอเมริกา ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ เป็นแหล่งรายลินค้า ความต้องการหลักของคนทางเหนือมี 4 ประการคือ ประการแรกต้องการให้รัฐบาลกลางโอนอัมธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าด้วยการเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้า (ตั้งกำหนดภาษีสินค้าเข้า) ให้สูง เพื่อลดภาระภาษีนำเข้าสินค้าต่างประเทศ ภาคเดียวกันกับที่สามารถผลิตได้เองในอเมริกาเพื่อกำหนดน้อยลงหรือไม่อ่านำเข้าได้ เพื่อลดภาระภาษีนำเข้าและได้คงจำนำได้หรือดำเนินกิจการอยู่ได้ต่อไป ประการที่สองต้องการให้ระบบการเงินการธนาคารเป็นแบบเก่าคือรัฐบาลกลางควบคุมการเงินโดยธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ดำเนินการ เงินทุนที่ใช้ในการดำเนินการยืดหยุ่นรัฐบาลกลางถือหุ้น 1 ใน 5 และออกชนถือหุ้น 4 ใน 5 อันจะมีผลทำให้ออกผู้ถือหุ้นหรือบรรดานายทุนทางเหนือคงการมีบทบาทและอิทธิพลในวัสดุจัดการเงินของสหรัฐอเมริกา ประการที่สามคือการถือครองดินแดนตะวันตกใหม่ ต้องการให้รัฐบาลกลางดำเนินการจัดสรรโดยกำหนดห้ามน้ำท่าสู่เข้าใช้เป็นแรงงาน หันมายังเพื่อไม่ให้มีท่าสู่น้ำดินแดนตะวันตกใหม่และคนอเมริกันที่ยากจนจะได้มีโอกาสเป็นเจ้าของถือครองดินแดนตะวันตกใหม่ได้ ประการที่สี่คือต้องการใช้รัฐบาลกลางขยายเส้นทางคมนาคมเพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคม การค้า และการสื่อสาร ส่วนคนทางใต้ประกอบเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก แรงงานที่ใช้ในการทำเกษตรกรรมคือแรงงานคนพิการหรือแรงงานทาส ตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ เป็นแหล่งรายลินค้า 4 ประการคือ ประการแรกคือต้องการให้รัฐบาลกลางโอนอัมธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยการลดพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้า (ลดกำหนดภาษีสินค้าเข้า) ให้ต่ำลง เพื่อเกษตรกรจะได้สามารถขยายผลิตผลเกษตรกรรมแก่พื้นที่ทางยุโรปได้ การที่รัฐบาลกลางจะปฏิบัติตามคำร้องขอของผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยการตั้งกำหนดภาษีเข้าสูงจะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมในต่างประเทศพยายามยื้งทางยุโรปไม่พอยัง

เพราะสินค้าสำเร็จรูปจากยุโรปจะมีการนำเข้าอเมริกาลดน้อยลง การตอบโต้ของผู้ประกอบการ ที่รุกจ่ออุดสาหกรรมทางยุโรปคือลดปริมาณการซื้อหรือนำเข้าผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมอันจะ เป็นผลเสียแก่ เกษตรกรอเมริกันหรือคนทางใต้ ประการที่สองคือต้องการให้ระบบการเงินการธนาคารมีการเปลี่ยนแปลงคือไม่เห็นด้วยกับการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา เพราะ เอกชนผู้ถือหุ้นส่วนในผู้ของธนาคารคือนายทุนทาง เนื้อ ประวัติชน์จากธนาคารทุกด้านจะตกแก่ เอกชนผู้ถือหุ้น ทั้งคิด เสนอว่ารัฐบาลกลางใช้อำนาจเกินขอบเขต เพราะ ไม่มีมาตรฐานใดในรัฐธรรมนูญบี 1787 กำหนด ให้รัฐบาลกลางมีอำนาจจัดตั้งธนาคารชาติได้ ประการที่สามคือต้องการให้มีการนำท่าสีเข้าสู่ดิน แคนดะวันตากใหม่ เพื่อพัฒนาเขตปลูกพืชัยให้กว้างขวางอกราก อันจะ เป็นทางนำมาซึ่งการเพิ่มขึ้น ของผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมพืชัยและรายได้เพิ่มมากขึ้นจากเดิม ประการที่สี่คือขยายเส้นทางคมนาคม เพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคม การนำผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมสู่ตลาดและโรงงาน และการล่อสาร ทั้งนี้จะ เท็จได้ว่าด้วยสภาพเศรษฐกิจนำมาซึ่งความขัดแย้งกันระหว่างคนทาง เนื้อและทางใต้ใน เกือบทุกประการ เพียงการคมนาคมเท่านั้นที่ต่างคุมความต้องการ เช่นเดียวกัน

2. ความขัดแย้งด้านการเมือง พระคริสต์นิกาย เนื่องจาก เนื้อคืบประคับคลิกัน

(The Republican Party) นายบารัค ออบามา ผู้นำฝ่ายเดโมแครติก (The Democratic Party) ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ เมื่อวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2557 แทนนายมาร์ค โรบินสัน ผู้นำฝ่ายเดโมแครติกที่ถูกจับกุมในข้อหาฉ้อโกงเงินรัฐบาล หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่โดยนายบารัค ออบามา ได้แต่งตั้งนายเจฟฟ์ ชีลส์ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และนายเจฟฟ์ ดู๊ก วอล์ฟ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการค้า ตามที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ ซึ่งได้รับการอนุมัติจากวุฒิสภาเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2557 ต่อมาในวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2557 นายบารัค ออบามา ได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ที่ห้องอาหารแจ็กสันวิลล์ โรงแรมเอดิโซน วอชิงตัน ดี.ซี. พร้อมด้วยภรรยา ไมล์ ลีดส์ ออบามา และบุตรชาย ชาร์ลส์ โอลิเวอร์ ออบามา จูเนียร์ รวมถึงครอบครัวและเพื่อนฝูง ที่มาร่วมงาน

รัฐมีสิทธิแยกตัวออกจากภาระกับสหภาพ และมุ่งพัฒนาภายในประเทศ ที่ต้องการขยายเส้นทางคุณภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เส้นทางรถไฟสู่ชายฝั่งตะวันตก จะเห็นได้ว่านโยบายของพระองค์ทั้งสองขัดแย้งกับแทนทุกประการ คงมีเพียงเรื่องการพัฒนาภายในประเทศและการคุณภาพเท่านั้นที่สอดคล้องกัน

3. ความขัดแย้งด้านสังคมและแนวความคิด สังคมทางเหนือเป็นสังคมคนผิวขาว แรงงานที่้าวในการประกอบธุรกิจเป็นแรงงานคนผิวขาว เช่นกัน เงินคือค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงาน คนทางเหนือต่างมีความคิดเห็นพ้องกันว่าการปฏิบัติต่อทาสอย่างไร ความเมตตา เป็นการกระทำที่ชาติที่เจริญแล้วไม่ควรกระทำ คนทางเหนือหากหัวรุนแรงต้องการให้มีการเลิกทาสอย่างทันทีและ เด็ขาด (Abolitionists) สังคมทางใต้เป็นสังคมที่มีคนผิวดำและคนผิวขาวอยู่ปะบกัน โดยเฉพาะสังคมทางใต้บริเวณที่ทำไร่ฟ้ายเป็นแปลงใหญ่ (Plantation) คนผิวดำจะมีจำนวนมากกว่าคนผิวขาวซึ่งเป็นจ้าของกิจการไร่ฟ้าย คนผิวขาวเจ้าของท่าสคิดว่าท่าสคือสมบัติประจำหนึ่งของเขามีสิทธิในตัวทาสอย่างเดิมที่ การทำท่าสคือการซื้อขายทาสเป็นเรื่องธรรมดานี้ของการคงอยู่ของเศรษฐกิจทางใต้ซึ่งปลูกผ้าต้องอาศัยแรงงานทาสเป็นหลัก ทาสจัดเป็นสถาบันหนึ่งของทางใต้ที่ต้องคงอยู่ล้มเลิกไม่ได้ นายทาสเป็นกลุ่มผู้นำทางใต้ ไม่พอใจอย่างมากต่อคำตัดหนัขของคนทางเหนือที่กล่าวว่านายทาสกระทำการรัมมูนีย์ธรรมต่อทาสร่วมทั้งกรงมากที่พวกหัวรุนแรงเรียกร้องให้มีการเลิกทาสอย่างทันทีและ เด็ขาด

4. ความรู้สึกในเลือกตั้งชาตินิยม (Nationalism)¹⁵ โดยแท้จริงแล้วอับราฮัม ลินคอล์นไม่ชอบการมีทาส แต่ลินคอล์นไม่ใช่สมาชิกพวกหัวรุนแรงที่ต้องการเลิกทาสอย่างทันทีและเด็ขาด ลินคอล์นเพียงไม่ต้องการให้ทาสขยายเข้าสู่ดินแดนตะวันตกหมู่ ลินคอล์นมองว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศไทยที่เจริญแล้วให้เสรีภาพแก่ทุกคน ทุกคนโดยจะมาเด็ก ๆ ความมีโอกาสได้เรียนรู้ มีความสุขและได้รับประโยชน์เท่าเทียมกัน ลินคอล์นต้องการเห็นการคงอยู่ของสหภาพเป็นหนึ่งเดียว ไม่ต้องการเห็นการแบ่งแยกเป็นฝ่ายใต้หรือสมาพันธ์รัฐแห่งอเมริกา และฝ่ายเหนือคือสหรัฐอเมริกา ทั้งไม่ต้องการเห็นการก้าวร้าวใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นภายในสหรัฐอเมริกากลายไถ่การบริหารประเทศของตน จากเหตุการณ์ที่บ่มขั้นเตอร์ระหว่างวันที่ 12-14 เมษายน 1861 เป็นสิ่งบ่งชี้การก้าวร้าวด้วยเจตนาของกองกำลังฝ่ายใต้ เป็นผลให้วันที่ 15 เมษายน 1861 ลินคอล์นเรียกระดมกองกำลังอาสาสมัคร 75,000 คน เข้าประจำการเพื่อรักษาสหภาพให้คงอยู่ตลอดไป

3.4 รัฐทางใต้อีก 4 รัฐเข้ารวมกับสมาพันธ์รัฐแห่งอเมริกา¹⁶

15 เมษายน 1861 เมื่ออัตราสัมมติ ลินคอล์นเรียกกองกำลังอาสาสมัครเข้าประจำการในกองกำลังรัฐบาลกลาง เพื่อรักษาสหภาพ ฝ่ายสมาพันธ์รัฐแห่งอเมริกาหรือฝ่ายใต้มีรัฐเข้าร่วมเพียงเจ็ดรัฐ คือ คาราโอลนาได้ จอร์จ៊ี้ ฟลอริดา อะลาบามา มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียน่า และ เท็กซัส

17 เมษายน - 20 พฤษภาคม 1861 มีรัฐทางใต้อีกสี่รัฐประกาศตนเข้ารวมกับฝ่ายใต้ คือเวอร์จิเนีย อะคันซอ เทนเนสซี และคาราโอลนาเนื้อ รวมฝ่ายใต้มีรัฐเข้ารวมทั้งหมดสิบเอ็ดรัฐ จากการที่เวอร์จิเนียเข้ารวมกับฝ่ายใต้เป็นเหตุให้เกิดผลติดตามมา 2 ประการ ประการแรกคือชาวเวอร์จิเนียทางตะวันตกเดียง หนีอามี่พอยต์ ประการต่อไปแยกตัวออกจาก การเป็นประชากรของเวอร์จิเนียก่อตั้งเป็นรัฐใหม่ชื่อ 'เวอร์จิเนียตะวันตก' (West Virginia) และในเวลาต่อมาด้านนำเวอร์จิเนียตะวันตกเข้ารวมกับฝ่ายเหนือภายใต้การนำของอัตราสัมมติ ลินคอล์น ประการที่สองคือในวันที่ 21 พฤษภาคม 1861 เมืองริช蒙ด์ในเวอร์จิเนียถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลวงของฝ่ายใต้

3.5 รัฐธรรมแผนตัดสินใจเข้ารวมกับสมาพันธ์รัฐอเมริกา¹⁷

เดลาราแย์ แมรีแลนด์ เคนทัค基 และมิสซูรี เป็นรัฐธรรมแผน (The Border States) อุปยุทธห่วงฝ่ายใต้และฝ่ายเหนือ ในอดีตสี่รัฐดังกล่าวเป็นรัฐมิฬาส เมื่อสังคրาม กลาง เมื่อเริ่มขึ้นด้วยการบุทะทีป้อมชั้นเดอร์ รัฐบาลภายใต้การนำของอัตราสัมมติ ลินคอล์นเห็น ความจำเป็นต้องนำสี่รัฐดังกล่าวเข้ารวมกับฝ่ายเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแมรีแลนด์ เพราะ เมืองหลวงคืออาชิงตัน ดี.ซี. ตั้งอยู่ในแมรีแลนด์ ด้วยเหตุผลดังกล่าวลินคอล์นลั่งกองกำลังทหาร เข้ายึดแมรีแลนด์และนำรวมเข้ากับฝ่ายเหนือ สำหรับอีกสามรัฐคือ เดลาราแย์ 肯ทัค基 และมิสซูรี ตัดสินใจเข้ารวมกับฝ่ายเหนือเองในเวลาต่อมา

ด้วยสาเหตุความขัดแย้งที่ 4 ประการ นำไปสู่สังคրามกลาง เมืองอเมริกัน (1861-1865) และสหภาพ (Union) ต้องแบ่งแยกออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

1. ฝ่ายใต้หรือฝ่ายสมาพันธ์รัฐแห่งอเมริกา (The Confederate States of America) มีเจเฟอร์สัน ดิวิส (Jefferson Davis) เป็นประธานาธิบดี ประกอบ ด้วย 11 รัฐ มีริช蒙ด์ (Richmond) ในเวอร์จิเนียเป็นเมืองหลวง

2. ฝ่ายเหนือ หรือฝ่ายรัฐบาลกลาง หรือฝ่ายสหรัฐอเมริกา (The United States of America) มีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) เป็นประธานาธิบดี ประกอบด้วย 24 รัฐ มีอาชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C) ในแมริแลนด์เป็นเมืองหลวง

3.6 ความได้เปรียบทองฝ่ายเหนือในการทำงานสหภาพกลาง เมือง 18

เมื่อสหภาพกลาง เมือง เริ่มขึ้นในวันที่ 12 เมษายน 1861 ในการประทับที่ป้อมชัมเตอร์ กล่าวว่าด้วยฝ่ายเหนือได้เปรียบฝ่ายใต้ 4 ประการหลักคือ ในด้านกองกำลัง และประชากร เศรษฐกิจ การคุณนาคม และกองทัพเรือ

1. ความได้เปรียบในด้านประชากรและกองกำลังทหาร ในเดือนเมษายน 1861 ประชากรฝ่ายเหนือใน 24 รัฐ รวม 22 ล้านคน ประมาณว่าในระหว่างสหภาพกลาง เมือง มีผู้อพยพจากต่างประเทศเข้าเป็นประชากรฝ่ายเหนือเพิ่มอีก 8 แสนคน ทั้งสิ้นชายฉกรรจ์ ลูกค่างชาติเข้าร่วมในกองกำลังฝ่ายเหนือประมาณ 4 แสนคน

2. ความได้เปรียบในด้านเศรษฐกิจ เมื่อสหภาพกลาง เมือง เริ่มปรากฏว่าฝ่ายเหนือคุ้มครองของชาติ 92 เบอร์เซนต์ ตลอดจนคุ้มแพลงทรัพยากรัฐธรรมชาติและแร่ธาตุ เกือบทั้งหมดอันได้แก่ถ่านหิน เหล็ก ทองแดงและทองคำ ในขณะที่ความมั่งคั่งของฝ่ายใต้คือห้ามและที่ดินเท่านั้น

3. ความได้เปรียบในด้านการคุณนาคม รถไฟเป็นเส้นทางคุณนาคมหลักของสหรัฐอเมริกาในกลางศตวรรษที่ 19 เส้นทางรถไฟล่วนใหญ่ทอดตัวไปตามแม่น้ำหนือและตะวันตกตอนกลาง รถไฟช่วยนำกองกำลัง เสบียงอาหารและอาวุธสู่สมรภูมิรบ นำผลิตผลเกษตรกรรม จากดินแดนตะวันตกตอนกลางสู่โรงงานและตลาดในเมืองทางตะวันออก

4. ความได้เปรียบในด้านกองทัพเรือ ฝ่ายเหนือคุ้มกองทัพเรือและเรือสินค้าขนาดใหญ่ จากการมีเรือสินค้าขนาดใหญ่ไว้ในครอบครอง เป็นพลังให้สามารถติดต่อค้าขายกับทางยุโรปได้เป็นอย่างดีในระหว่างสหภาพกลาง เมือง

จุดมุ่งหมายและแผนการรบของฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือกำหนดจุดมุ่งหมายในการรบไว้ 2 ประการหลัก ประการแรก ในช่วงปีแรกของการรบมุ่ง เพื่อบังคับให้ฝ่ายใต้กลับเข้ารวมกับสหภาพเป็นหนึ่งเดียวดังเดิม ไม่มีการแบ่งแยกเป็นฝ่ายเหนือหรือฝ่ายใต้ ประการที่สอง เป็นจุดมุ่งหมายที่เกิดขึ้นในปี 1862 มุ่งเพื่อบดบลลจ្យหาสาหีเป็นอิสระ สำหรับแผนการรบทองฝ่ายเหนือ

กำหนดเพื่อการรวมตัวอย่างเด่นชัดไว้ 3 แผนการคือ บริการแรก คือแผนตัดกำลังฝ่ายใต้ด้วย การบิดล้อมชายฝั่ง ไม่ให้ฝ่ายใต้รับการช่วยเหลือใด ๆ จากมิตรประเทศทางยุโรป บริการที่สองคือแผนแบ่งแยกดินแดนฝ่ายใต้ด้วยการยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี และเส้นทางรถไฟ บริการที่สาม คือแผนยึดเมืองหลวงริมแม่น้ำของฝ่ายใต้และรุกไล่กองกำลังฝ่ายใต้ให้ยอมจำนน ทั้งนี้ล้วนเครื่องแบบของทหารฝ่ายเหนือเป็นสิ่งเงิน

3.7 ความได้เปรียบของฝ่ายใต้ในการทำสงครามกลางเมือง 19

กล่าวได้ว่าฝ่ายใต้นั้นเสียเปรียบฝ่ายเหนือในเกือบทุกด้าน เริ่มด้วยความเสียเปรียบด้านกองกำลังทหารและประชากร ใน 11 รัฐฝ่ายใต้รวมมีประชากรประมาณ 9 ล้านคน เป็นคนผิวขาวหรือทาสเสีย 3.5 แสนคน ความเสียเปรียบด้านเศรษฐกิจคือฝ่ายใต้คงมีเพียงที่ดินผลิตผลฝ่าย และท่าสีเป็นตัวบ่งบอกความมั่งคั่ง ฝ่ายใต้เชื่อว่าอังกฤษและฝรั่งเศสต้องให้ความช่วยเหลือในทุกเรื่องแก่ฝ่ายใต้ เพราะโรงงานอุตสาหกรรมท่อผ้าของอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการผ้าของฝ่ายใต้ ทั้งนี้ฝ่ายใต้ลืมคิดไปว่าหากฝ่ายเหนือใช้กองเรือรบบิดล้อมชายฝั่งฝ่ายใต้ การช่วยเหลือใด ๆ จากอังกฤษและฝรั่งเศสไม่อาจมาถึงมือฝ่ายใต้ได้เลย นอกจากนี้ฝ่ายใต้ยังเสียเปรียบด้านการคมนาคมและขาดแคลนเรื่องน้ำ ความได้เปรียบของฝ่ายใต้อาจกล่าวได้ว่าคงมีเพียงการมีนายทหารหลายคนผู้มีความสามารถ และมีประสบการณ์งานนานาในกองทัพหรือรัฐอเมริกาเข้าเป็นพากวางแผนและบัญชาการรบ เช่นนายพลโรเบอร์ต อี.ลี (Robert E. Lee) นายพลโจมัส 约拿单·杰克逊 (Thomas Jonathan Jackson or "Stonewall" Jackson) และนายพลจอร์จ พิกเก็ต (George Pickett) เป็นต้น ความได้เปรียบประการที่สองคือคนทหารใต้เคยชินกับชีวิตกลางแจ้ง คุ้นเคยกับการใช้อาวุธปืน การอยู่บนหลังม้าได้อย่างยาวนาน รวมถึงมีความอดทนต่อความยากลำบาก

จุดมุ่งหมายและแผนการรบของฝ่ายใต้ จุดมุ่งหมายในการรบของฝ่ายใต้เป็นการทำสงครามเพื่อรักษาดินแดน เอกอัครราช และสิทธิในการเลือกรูปแบบการปกครอง ฝ่ายใต้เลือกเป็นฝ่ายรับคือขับไล่หรือผลักดันให้กำลังฝ่ายเหนือออกจากดินแดนฝ่ายใต้ อันจะมีผลให้ทรงครามยืดเยื้อยานานอกราบ โดยฝ่ายใต้หวังว่าลักษณะนี้ของกองกำลังฝ่ายเหนือจะอ่อนล้าและขอเจรจาสันติภาพกับฝ่ายใต้ สำหรับแผนการรบของฝ่ายใต้คือมุ่งยึดครองชาวชิงตัน ดี.ซี. เมืองหลวงของฝ่ายเหนือ หลังจากนั้นนำกองกำลังมุ่งชิงตันโดยยึดดินแดนทุบทิ่งเข้าเชอนานได้

(The Shenandoah Valley) เช้าสู่แมริแลนด์ และ เพนซิลวาเนีย ด้วยแผนการบันฝ่ายใต้ จะได้ยึดครองดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกตอนกลางของฝ่ายเหนืออันจะมีผลให้ฝ่ายใต้ สามารถควบคุมเส้นทางคมนาคมของฝ่ายเหนือได้และทำให้ฝ่ายเหนือต้องยอมจำนนในที่สุด สืบ เครื่องแบบกองกำลังฝ่ายใต้ก็อสต์เทา

3.5 การบันฝ่ายกลางเมือง

เป็นที่ทราบกันแล้วว่า สมศรรามกลาง เมือง กองกำลังฝ่ายเหนือรับแบบรุกคือโจมตี และรุกรานฝ่ายใต้ เพื่อบังคับให้ฝ่ายใต้ยอมจำนงกลับเข้ารวมกับสหภาพ สำหรับกองกำลังฝ่ายใต้ นั้นรับแบบรับ คือมุ่งเพียงขับไล่หรือผลักดันกองกำลังฝ่ายเหนือให้ออกจากพื้นที่ฝ่ายใต้ ด้วยจุดมุ่ง หมายในการบันฝ่ายใต้ต่างกันนี้ เป็นผลทำให้การบันฝ่ายกลางที่ญี่ปุ่นรุกมิรบเกิดขึ้นในดินแดนทางใต้ (ยกเว้น การบันฝ่ายใต้เก็ตติสเบอร์กในเพนซิลวาเนีย (Gettysburg, Pennsylvania) สมรภูมิรบใหญ่ใน สมศรรามกลาง เมืองแบ่งได้ 3 สมรภูมิคือ

1. การบิดล้อมชายฝั่ง กองกำลังฝ่ายเหนือมุ่งบิดล้อมชายฝั่งของฝ่ายใต้เพื่อไม่ให้ฝ่ายใต้สามารถรับเสบียงหรืออาวุธจากยุโรปได้รวมทั้งไม่สามารถส่งผ้ายไปจำหน่ายยังตลาด ทางยุโรป
2. การรบททางตะวันออก เป็นการบันฝ่ายเหนือมุ่งยึดริช蒙ด์ เมืองหลวงของ ฝ่ายใต้
3. การรบททางตะวันตก เป็นการบันฝ่ายเหนือมุ่งยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปี

3.8.1 การบันฝ่ายใต้ 1861

การรบททางตะวันออกที่บูลรัน (Bull Run)²⁰ บูลรันเป็นชื่อลำ哈尔ใน ดินแดนตอนเหนือของ เวอร์จิเนีย การประทับที่บูลรันมีขึ้นในวันที่ 21 กรกฎาคม 1861 ฝ่ายใต้มี ชัยชนะสามารถขับไล่กองกำลังฝ่ายเหนือให้ถอยกลับดินแดนทางเหนือ นับเป็นการปราษัยครั้งที่ ส่องของฝ่ายเหนือในปี 1861

กลาง เดือนกรกฎาคม 1861 กองกำลังอาสาฝ่ายเหนือจากอชิงตัน ดี.ซี. เคลื่อนลงมาตั้งมุ่งสู่เวอร์จิเนีย กองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลโจนส์ โจนาธาน แจ็คสัน (Thomas Jonathan "Stonewall" Jackson) เคลื่อนรับการบุกของกองกำลังฝ่ายเหนือ การประทับมีขึ้นในวันที่ 21 กรกฎาคม 1861 ที่บูลรันในดินแดนของฝ่ายใต้ ผลการประทับฝ่ายใต้

ชนะ ทั้งนี้กองกำลังฝ่ายใต้มิได้ติดตามรุกไล่เข้าไปในดินแดนฝ่ายเหนือแต่อย่างใด

จากความท่ามกลางของฝ่ายเหนือในการบดบังที่บูรพาจารย์จี เนย์เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางประการในกองกำลังและแผนการรบทองฝ่ายเหนือคือ ประการแรกเปลี่ยนผู้บัญชาการรบทองกำลังฝ่ายเหนือจากนายพลไอร์วิน แมคเคลลัน (Irvin McDowell) เป็นนายพลจอร์ช บี. แมคคลีแลน (George B. McClellan) ประการที่สองบิดล้อมชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของฝ่ายใต้รวมระยะทางยาว 3,550 ไมล์จากเวอร์จิเนียอ้อมพลองริคัฟฟิง เท็กซัส จากการถูกบิดล้อมชายฝั่งนั้นเป็นผลเสียแก่ฝ่ายใต้อย่างมากคือทำให้การค้าของฝ่ายใต้ชักดิ้น พลเอกทรัมเมชั่นฟาย ไบยาสูบ นำติด ไม่อาจส่งจำหน่ายยังตลาดยุโรปเพื่อแลกเป็นอาฐอุปกรณ์ของใช้ เครื่องผู้ห่ม และสินค้าสำเร็จรูปได้ เป็นผลให้ในเวลาต่อมาฝ่ายใต้ขาดแคลนสิ่งของดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น นอกจากจะมีผลเสียด้านการค้าแล้วยังมีผลเสียด้านกองกำลังกล่าวคือ กองกำลังฝ่ายใต้ต้องแบ่งแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งรักษาบื้อมและพื้นที่ชายฝั่ง อีกส่วนหนึ่งต้องปฏิบัติการรบทันดินแดนตอนใน

3.8.2 การรบทะวันตกในปี 1862

ก. การรบทะวันตกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือไม่ประสบความสำเร็จในการบุกยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปี²¹ อับราฮัม ลินคอล์น แต่งตั้งให้นายพลเยนรี ดับลิว แฮลเลค (Henry W. Halleck) เป็นผู้บัญชาการรบทันดินตก เพื่อการบุกยึดครองลุ่มน้ำแม่น้ำมิสซิสซิปปี นายพลแฮลเลค กำหนดให้นายพลยูลิซิส เอส แกรนต์ (Ulysses S. Grant) ดำเนินการ จากการปฏิบัติการของนายพลแกรนต์เริ่มยึดครองแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากทางเหนือลงมาโดยสามารถยึดบื้องแฮนรี (Fort Henry) บนแม่น้ำเทนเนซีตอนเหนือได้ในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1862 ยึดบื้องโดเนลลัน (Fort Donelson) บนแม่น้ำคัมเบอร์แลนด์ได้ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1862 กองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลอัลเบอร์ต เอส. จอห์นสตัน (Albert S. Johnston) ปฏิบัติการต่อด้านการรุกของนายพลแกรนต์ ผลคือกองกำลังฝ่ายใต้ต้องถอยลุ่นลงมาและนายพลจอห์นสตันเสียชีวิตในการรบ กองกำลังฝ่ายเหนือเคลื่อนลงได้มุ่งยึดวิกซ์เบอร์ก (Vicksburg) ณ มิสซิสซิปปี ที่วิกซ์เบอร์ก มีป้อมปราการแข็งแรง นายพลแกรนต์ไม่สามารถยึดครองวิกซ์เบอร์กได้ในปี 1862

ขณะนายพลแกรนด์บีตติการยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากเหนือลงใต้ที่นั้น เป็นเวลาเดียว กันกับที่นายพลเดวิต จี. ฟาร์ราเก็ต (Davie G.Farragut) ได้รับคำสั่งจากนายพลแกลเลค ให้นำกองกำลังฝ่ายเหนือมุ่งยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากใต้ขึ้นเหนือ ผลการบีตติการของนายพลฟาร์ราเก็ต คือนำเรือรบแล่นเข้าปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ยึดเมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) ในหลุยส์เซียนาได้ในวันที่ 23 เมษายน 1862 หลังจากนั้nm ขึ้นเหนือ ที่พอร์ต ฮัดสัน (Port Hudson) ในหลุยส์เซียนามีกองกำลังฝ่ายใต้ต่อต้านอย่างแข็งขันจนกองกำลังฝ่ายเหนือไม่สามารถพิชิตได้ในปี 1862 กล่าวว่าได้ว่าการรบในปี 1862 นั้นดินแดนตะวันตกเพื่อยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี กองกำลังฝ่ายเหนือไม่สามารถยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นตลอดสาย คงเหลือเพียงช่วงสั้นของแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่ยังยึดไม่ได้คือระหว่างทางเหนือที่วิกสเบอร์กในรัฐมิสซิสซิปปี กับทางใต้ที่พอร์ต ฮัดสัน ในรัฐหลุยส์เซียนา ในส่วนที่ดังกล่าวมีกองกำลังฝ่ายใต้ตั้งมั่นรับการบุกของกองกำลังฝ่ายเหนือ ล่าสุดที่ฝ่ายเหนือพยายามยึดร่องแม่น้ำมิสซิสซิปปีห้าด้วยด้วยถลอดสายรัดเพื่อแบ่งแยกดินแดนฝ่ายใต้ออกเป็นสองส่วน ทั้งนี้ดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้แก่หลุยส์เซียนา เท็กซัส และอะคันซอ จะถูกตัดออกจากแม่น้ำริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งจะมีผลทำให้ฝ่ายใต้เสียชัยชนะไป

๖. การรบทางตะวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือไม่สามารถยึดริชمونด์เมืองหลวงของฝ่ายใต้ : อับราฮัม ลินคอล์นแต่งตั้งให้นายพลจอร์ช บี แมคเคลลัน (George B.McClellan) บัญชาการรบในสมรภูมิทางตะวันออก

การรบทางทะเลในสมรภูมิทางตะวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายเหนือชนะ²² เพราะฝ่ายใต้ถูกบีดล้อมชายฝั่งโดยกองเรือฝ่ายเหนือ สร้างผลเสียแก่ฝ่ายใต้อย่างมากด้านการค้าและการติดต่อกับมิตรประเทศทางยุโรป ฝ่ายใต้พยายามทำลายการบีดล้อมของกองเรือรบฝ่ายเหนืออย่างเต็มความสามารถ การรบทางเรือมีขึ้นระหว่างวันที่ 8-9 มีนาคม 1862 ผลคือฝ่ายใต้พ่ายแพ้ การรบทางเรือเริ่นในวันที่ 8 มีนาคม 1862 ด้วยฝ่ายใต้ใช้เรือรบเหล็กเกราชื่อเมอร์ริเมค หรือเรียกว่า เวอร์จิเนีย ในเวลาต่อมา (Merrimac or Virginia) แล่นเข้าสู่ท่าเรือแฮมป์ตัน โรด (Hampton Road) ในเวอร์จิเนียเพื่อรบต่อกองเรือฝ่ายเหนือที่บีดกั้นท่าเรือดังกล่าว ผลคือสามารถเรือฝ่ายเหนือได้ส่องลำส่วนที่เหลือแล่นหนีออกจากท่า ชวัญและกำลังใจของฝ่ายใต้ขึ้น และหวังว่าจะสามารถทำลายการบีดล้อมได้สำเร็จ ฝ่ายเหนือรับมือ

การปฏิบัติการของ เรือรบเมอร์ริแคม ด้วยการส่ง เรือรบเหล็กใหม่ชื่อ มอนิเตอร์ (Monitor) มา บรรบานเรือรบเมอร์ริแคม การบะทะระหว่าง เรือเอมอร์ริแคมของฝ่ายใต้กับเรือมอนิเตอร์ของฝ่ายเหนือ มีขึ้นได้ในวันที่ 9 มีนาคม 1862 ผลคือเรือเอมอร์ริแคมของฝ่ายใต้ต้องถูกออกจากการห้าม เรือแม่ตัน โรค และจมลงทะเลหนึ่น ฝ่ายใต้ต้องสิ้นหวังในการทำลายการบีบล้อมของกองเรือฝ่ายเหนือ ขณะเดียวกันฝ่ายเหนือเร่งสร้าง เรือรบเหล็กใหม่ชื่อ หลายลำ โดยฝ่ายใต้ไม่อาจสร้าง เรือรบเหล็กได้อีก เพราะไม่มีอุปกรณ์และวัสดุ การบะทะระหว่าง เรือรบเมอร์ริแคมกับเรือรบ มอนิเตอร์ เป็นการบะทะของ เรือรบเหล็กคู่แรก และนับจากปี 1862 เป็นต้นมาชาติทั้งหลายต่างพากันต่อเรือรบเหล็กขึ้นใช้แทนเรือรบมี

การรบทางบกในสมรภูมิทางตะวันออกในปี 1862 ผลคือฝ่ายใต้คงรักษาอุดมอนด์ไว้ได้²³ ฝ่ายเหนือมีความเชื่อว่าส่งครามทางตะวันออกฝ่ายเหนือจะชนะ ได้ต่อเมื่อสามารถยึด ริชمونด์ เมืองหลวงของฝ่ายใต้ได้ เช่นกันฝ่ายใต้ก็คิดว่าส่งครามทางตะวันออกฝ่ายใต้จะชนะ ได้ต่อเมื่อสามารถยึดวอชิงตัน ด.ซี. เมืองหลวงของฝ่ายเหนือได้ วอชิงตัน ด.ซี. และริช몬ด์ห่าง กันประมาณ 100 ไมล์ วอชิงตัน ด.ซี. ตั้งอยู่บนแม่น้ำโพโตแมค (Potomac River) ริช몬ด์ตั้งอยู่บนแม่น้ำเจมส์ (James River) พื้นที่ระหว่าง เมืองทั้งสอง เดิมเป็นด้วยป่าไม้ มีแม่น้ำหลายสายตัดผ่านพื้นที่ มีพื้นที่อยู่มาก ยกเว้นการทำการรบ ในการรบทั้งสองฝ่ายมีทั้งรุกรับและถอย ฝ่ายใต้เป็นฝ่ายรับอย่างแข็งขันและมีประสิทธิภาพ สำหรับฝ่ายเหนือแล้วการรบทางตะวันออก เป็นการรบที่สร้างความชื่นและท้อแท้ใจเป็นอย่างมาก ด้วยฝ่ายเหนืออยู่ยึดครองริช มอนด์ของฝ่ายใต้ การรบที่เริ่มนั้น เดือนเมษายน 1862 โดยกองกำลังฝ่ายเหนือหนึ่งแสนคน ภายใต้การนำของนายพลแมคคลีแลน เคลื่อนออกจากราชอาณาจักรน้ำที่รักษาไว้ วอชิงตัน ด.ซี. ทั้งนี้ได้ทั้งกองกำลังอีก 4 หมื่นคนมาภายใต้การบัญชาของนายพลแมคโคดิวอลท์ ทำหน้าที่รักษาไว้ วอชิงตัน ด.ซี. กองกำลังแมคคลีแลนล่วงแม่น้ำไปโจมตีเมือง约克敦 (Yorktown) บนแม่น้ำ约克 ในวอร์ชิเนียได้ หลังจากนั้นนำกองกำลังมุ่งสู่เมืองริช몬ด์บนแม่น้ำเจมส์ อีก 4 ไมล์จะถึงริช มอนด์นายพลแมคคลีแลนล้วงกองกำลังฝ่ายเหนือหยุดเพื่อรอกำลัง เสริมของนายพลแมคโคดิวอลจาก วิชิงตัน ด.ซี. กองกำลังฝ่ายเหนือของนายพลแมคคลีแลนไม่อาจมาช่วยเสริมกองกำลังของนายพลแมคคลีแลนเพื่อบุกยึดริช몬ด์ เพราะถูกกองกำลังฝ่ายใต้นำไปโดยนายพลโทมัส เจ. แจ็คสันขัดขวาง การบะทะระหว่างกองกำลังทั้งสองมีขึ้นบริเวณทุบเข้าเชอนานโรค ผลการบะทะคือกอง

กำลังฝ่ายเหนือพ่ายแพ้และนายพลแมคดิวออล์ฟองฟ์ก็ต้องนำกองกำลังฝ่ายเหนือที่เหลือถอยกลับ回到ชิงตัน ดี.ซี.

สำหรับกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแมคคลีแลนที่ตั้งมั่นรออยู่ใกล้เมืองริช蒙ด์ เตรียมการบุกรุกตั้งต้องปะทะกับกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลโรเบอร์ต อี.สี. นายพลโทมัส เจ.แจ็คสัน และนายพลเจมส์ อี.บี. สจวร์ต (James E.B. Stuart) ระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน - 1 กรกฎาคม 1862 เรียกว่าการเจ็ดวัน (The Seven Days' Battles) ผลการปะทะคือกองกำลังฝ่ายเหนือพ่ายแพ้ต้องถอยกลับ回到ชิงตัน ดี.ซี. เช่นเดียวกับกองกำลังของนายพลแมคดิวออล์ฟ ริช蒙ด์รอดพ้นจากการยึดครองของฝ่ายเหนือในปี 1862

3.8.3 การบานปี 1863

ก. การบุกทางตะวันตกในปี 1863 ผลคือฝ่ายเหนือยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ตลอดสาย²⁴ ความพยายามเพื่อพิชิตวิกส์เบอร์กานมิสซิสซิปปีของนายพลแกรนด์ไม่เป็นผลสำเร็จในปี 1862 ปลายปีนายพลแกรนด์ตัดสินใจนำกองกำลังฝ่ายเหนือถอยกลับขึ้นเหนือเข้าตั้งมั่นที่แมมพิสในเทนเนสซีเพื่อวางแผนและระดมกำลังบุกวิกส์เบอร์กในปี 1863 มีนาคม 1863 กองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแกรนด์เคลื่อนลงมาที่มุ่งบุกยึดกรุงวิกส์เบอร์กเป็นครั้งที่สอง การบุกทางตะวันตกมีขึ้นระหว่างวันที่ 22 พฤษภาคม - 4 กรกฎาคม 1863 ผลคือกองกำลังฝ่ายใต้ที่วิกส์เบอร์กต้องยอมจำนนพรากถูกบีบัดล้มขาดแคลนอาหาร อาจุธ และกำลังพลในวันที่ 4 กรกฎาคม 1863 นั่นเอง และในวันที่ 9 กรกฎาคม 1863 พอร์ต ชัคลันนานาหลุยส์ เชี่ยวชาญฝ่ายใต้ต้องยอมพ่ายแพ้ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือ ความพ่ายแพ้ของกองกำลังฝ่ายใต้ที่วิกส์เบอร์กและพอร์ต ชัคลันนานาหลุยส์เดือนกรกฎาคม 1863 หมายถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปีทั้งสายตกอยู่ในการยึดครองของฝ่ายเหนือ สามารถทางใต้คือหลุยส์เชี่ยนา อะคันซอ และเก็ชสกูบเบงแยกออกจากแม่น้ำหูทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี

การบุกทางตะวันตกแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ตลอดสายเดือนกรกฎาคม 1863 แล้ว ฝ่ายเหนือยังยึดกรุงวิกส์เบอร์กได้อีกด้วย²⁵ เทนเนสซีเป็นประตูสู่รัฐทางใต้ตอนใน ฝ่ายเหนือเห็นความจำเป็นต้องยึดกรุงวิกส์เบอร์ก ความพยายามยึดกรุงวิกส์เบอร์กมีขึ้นช่วงเดือนกันยายน - พฤศจิกายน 1863 เริ่มค้ายฝ่ายเหนือยึดเมืองชาตทานูกา (Chattanooga)

เพราะเป็นชุมทางรถไฟ กองกำลังฝ่ายเหนือนำโดยนายพลวิลเลียม เอส โรสเคนร์ส (William S.Rosecrans) นายพลวิลเลียม ที เชอร์แมน (William T.Sherman) และนายพลจอร์ช เอช. โธมัส (George H.Thomas) มีชัยชนะเหนือกองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพลเบร็ชทัน แบร็ก (Braxton Bragg) จากชั้ดทามูนากองกำลังฝ่ายเหนือสามารถมีชัยชนะอีกที่ลูกເອາ໌ เมาເທນ (Lookout Mountain) และมีชั้นນารີ ຮິຈ (Missionary Ridge) ในເຖນແນສີ

๙. การรบทางตะวันออกในปี 1863 ผลคือฝ่ายใต้พ่ายแพ้ในการรบที่เก็ตติสเบอร์ก (Gettysburg) ในเดือนวันที่ 4 กรกฎาคม 1863²⁶ นับเป็นการเริ่มต้นของการยุติสิ่งศรัมกลาง เมืองโดยฝ่ายใต้เป็นผู้บรรชัย การรบทางตะวันออกในปี 1863 เริ่มตัวฝ่ายใต้เป็นฝ่ายบุกรุกโดยนายพลโรเบอร์ต อี. ลี ผู้บัญชาการรบที่กำหนดแผนบุกยึดครองดินแดนฝ่ายเหนือด้วยกองกำลัง เจ็ดแสนห้าหมื่นคน งานปลายเดือนมิถุนายน 1863 นายพลอี. ลี นำทัพผ่านแมริแลนด์เข้าสู่เพนซิลเวเนีย การประทุมีขึ้นที่เก็ตติสเบอร์กรระหว่างวันที่ 1-3 กรกฎาคม 1863 (The Battle of Gettysburg 1863) ฝ่ายใต้พ่ายแพ้สุดเสียทหารจำนวนมากถึงสองหมื่นคน 4 กรกฎาคม 1863 นายพลลีตัดสินใจถอนกำลังกลับดินแดนฝ่ายใต้ จะเห็นได้ว่าในวันที่ 4 กรกฎาคม 1863 เป็นวันเสียหัวแม่และกำลังใจของฝ่ายใต้ เพราะต้องพ่ายแพ้ในการรบในสมรภูมิรบทั้งทางตะวันตกและตะวันออก คือฝ่ายใต้ต้องพ่ายแพ้ฝ่ายเหนือที่วิกส์เบอร์กในการรบทางตะวันตก เป็นผลให้ฝ่ายเหนือยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี้ได้ทั้งสาย และฝ่ายใต้ต้องพ่ายแพ้ฝ่ายเหนือที่เก็ตติสเบอร์กในการรบทางตะวันออก ซึ่งการประทุมีขึ้นที่เก็ตติสเบอร์ก เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นการประทุมีครั้งใหญ่สุดในสิ่งศรัมกลาง เมือง (The Greatest Battle of Civil War) อันเป็นกลางบอกเหตุความบริราชย์ของฝ่ายใต้ในเมืองปลายของสิ่งศรัมกลาง เมือง

3.8.4 การรบที่ 1864²⁷

การรบที่ 1864 ผลคือฝ่ายเหนือยึดจอร์เจียได้สำเร็จ และพยายามรุกเข้าไปในคาร์ไรลนาใต้ และคาร์ไรลนาเหนือ

๙ มีนาคม 1864 นายพลแกรนด์ไดรับแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายเหนือ นายพลเชอร์แมนแห่งกองกำลังฝ่ายเหนือเสนอต่อนายพลแกรนด์ว่า กองกำลังฝ่ายใต้ของนายพลลีได้รับอาหารและเสบียงจากจอร์เจีย กองกำลังฝ่ายเหนือต้องยึดครองจอร์เจีย

ให้ได้ ด้วยข้อเสนอี้เป็นผลให้นายพลแกรนด์สั่งให้นายพลเชอร์แมนนำกองกำลังทหารฝ่ายเหนือ หนึ่งหมื่นคนเข้ายึดจอร์เจีย การปฏิบัติการเริ่มงานเดือนพฤษภาคม 1864 กองกำลังฝ่ายเหนือ ภายใต้การนำของนายพลเชอร์แมนจากชั้นที่ก้ามุ่งสู่เมืองแอตแลนต้า (Atlanta) เมืองหลวงของจอร์เจีย ก่อนถึงแอตแลนต้าต้องปะทะกับกองกำลังฝ่ายใต้นำโดยนายพล约瑟夫·約翰斯頓 (Joseph E. Johnston) ผลการปะทะกองกำลังฝ่ายเหนือชนะและในวันที่ 2 กันยายน 1864 กองกำลังฝ่ายเหนือยึดเมืองแอตแลนต้าได้ เป้าหมายต่อไปคือผู้ยึดเมืองท่าชาวนา (Savannah) บนชายฝั่งแอตแลนติก ผลคือวันที่ 22 ธันวาคม 1864 กองกำลังฝ่ายเหนือยึดเมืองท่าชาวนาได้สำเร็จ การเดินทัวร์ของกองกำลังฝ่ายเหนือได้ทำลายเส้นทางรถไฟ สะพาน เสาโทรเลข ร้าน สัตว์เลี้ยง และยังฉางของฝ่ายใต้มาได้ตลอด

ตั้งปี 1865 กองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลเชอร์แมน มุ่งขึ้นเหนือยึด คาร์โรไลนาใต้และคาร์โรไลนาเหนือ²⁸ การปฏิบัติการเป็นไปอย่างล่าช้าและยากลำบาก เพราะถูกกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลจอห์นสันดัดขาวงตลอดเวลา

3.8.5 การรบที่ 1865

การรบที่ 1865 ผลการบดคือ นายพลลี ผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายใต้ ยอมปรายานวันที่ 9 เมษายน 1865 ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือนำโดยนายพลแกรนด์²⁹

นับจากเดือนพฤษภาคม 1864 เป็นต้นมา นายพลแกรนด์ผู้บัญชาการ กองกำลังฝ่ายเหนือพยายามรุกรานเพื่อ เพ็ดจ์ฟิกของกองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลลีในสมรภูมิรบในเวอร์จิเนีย แต่ไม่เป็นผลสำเร็จในปลายปี 1864

ในปี 1865 กองกำลังฝ่ายใต้ภายใต้การนำของนายพลลีกู้กลับมามาก แคบเข้าทุกที่ โดยกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลแกรนด์อยู่ทางเหนือ และกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลเชอร์แมโนยู่ทางใต้ 2 เมษายน 1865 นายพลลีตัดสินใจนำกองกำลังฝ่ายใต้ที่ฝ่ากองกำลังฝ่ายเหนือออกจากเมืองริช蒙ด์มุ่งไปทางตะวันตกเพื่อสมบทกับกองกำลังของนายพลจอห์นสัน ที่ติดตามขัดขวางการปฏิบัติการของกองกำลังฝ่ายเหนือภายใต้การนำของนายพลเชอร์แมนในคาร์โรไลนาเหนือ กองกำลังของนายพลลีกู้กลับตามอย่างกระชั้นชิด ด้วยกองกำลังของนายพลแกรนด์ 7 เมษายน 1865 นายพลลีและกองกำลังที่เหลือสามหมื่นคนได้รับสาสน์จากนายพลแกรนด์ให้ยอมจำนน 9 เมษายน 1865 นายพลลีแห่งกองกำลัง

ฝ่ายใต้และนายพลแกรนด์แท่นกองกำลังฝ่ายเหนือพบกันที่ศาลเมืองแอปมาต็อก (Appomattox Court House) ในเวอร์จิเนีย เป็นการยอมรับอำนาจของกองกำลังฝ่ายใต้ต่อกองกำลังฝ่ายเหนือ ผลของการเจรจาหนดให้ทหารานกองกำลังฝ่ายใต้ได้รับการอนุญาตให้กลับคืนบ้านกุศิลามาเดิมโดยต้องให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะจริงกัดต่อสหภาพ กองกำลังฝ่ายใต้ต้องวางอาวุธหมดยกเว้นนายทหารสัญญาบัตรจะยังคงมีปืนพกและดาบไว้ในครอบครองดังเดิม ทหารผู้น้อยมีสิทธิ์ถือครองม้าหรือล้อเป็นของตนเอง เดิมเพื่อนำมาชี้เป็นแรงงานในการทำเกษตรกรรมในไร่นาต่อไป

สังคมภายนอก เมืองอเมริกันเริ่มนวนที่ 12 เมษายน 1861 สิ้นสุดลงในวันที่ 9 พฤษภาคม 1865 รวมเวลาการสู้รบสืบต่ำ่เดิมโดยฝ่ายใต้เป็นฝ่ายบรรชัย

3.9 ปัจจัยและความเปลี่ยนแปลงของพื้นที่สองฝ่ายในระหว่างสังคมภายนอก เมือง

3.9.1 ปัจจัยและความเปลี่ยนแปลงของฝ่ายใต้ ในระหว่างสังคมภายนอก เมือง

สังคมภายนอก เมืองเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนอเมริกันในดินแดนทางใต้โดยสิ้นเชิง ยิ่งสังคมขยายตัวมากความขาดแคลนปราภูมิเด่นชัดในด้านขาดแคลนกำลังพล การเงิน ของใช้สำเร็จรูปและอาวุธ เสื้อผ้าอาหารและเสื้อหางคุมนาค ซึ่งเป็นสิ่งเลื่อนลงลำดับฝ่ายใต้ สืบต่ำ่ของการทำสังคมนำมาซึ่งความทุกข์ทรมานและความเสร้ำสลดใจแก่คนทางใต้ทั้งคนรายและคนจน

1. ฝ่ายใต้เผชิญภัยขาดแคลนกำลังพล³⁰ ในปีแรกของการทำสังคม กองกำลังฝ่ายใต้ได้จากการอสาสมัคร แต่เพาะสังคมไม่อาจติดต่อได้ในเวลาอันสั้น ฝ่ายใต้จำเป็นต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร (The Conscription Act 1862) ในวันที่ 16 พฤษภาคม 1862 กำหนดให้ชายล้วนผู้ที่อายุระหว่าง 18-35 ปี รับราชการทหาร ผู้มีคั่งทางใต้ต้องต้านกุศหมายเกณฑ์ทหาร เพราะไม่ต้องการให้สามีหรือลูกชายของตนเป็นทหารในกองกำลังฝ่ายใต้ ในการแก้ไขรัฐบาลฝ่ายใต้ยอมให้ผู้มีคั่งทางใต้จ้างตัวแทนเข้ารับราชการทหารแทนคนของตน ด้วยวิธีการดึงกล่าวบรากูว่าคนจนทางใต้จะต้องมีเพรษคิดว่าไม่เป็นธรรม ปลายปี 1863 รัฐบาลฝ่ายใต้ยกเลิกการให้สิทธิ์พิเศษแก่ผู้มีคั่งทางใต้ในการจ้างตัวแทน และเพรษมีปัญหาขาดแคลนกำลังพลเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ เป็นผลให้ในปี 1864 รัฐบาลฝ่ายใต้ออกกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1867 กำหนดให้ชายล้วนผู้ที่อายุระหว่าง 17-50 ปี รับราชการทหาร

2. ผู้ได้เชิญบัญชาดแคลนเงิน³¹ บัญชาดแคลนเงินเพื่อใช้จ่ายในการลงคราม เป็นหนึ่งในบัญชาดที่ผู้ได้ต้อง เชิญและ เร่งพยาานแก้ไข ความมั่นคงของผู้ได้คือมีที่ดินและท่าสันจะ เป็นผลทำให้เกิดผลิตผลเกษตรกรรม แต่ เพราะผู้ได้เงินอาจก่อเรื่องปิดล้อมชายฝั่งผู้ได้จากเรือริบาร์จ เนื่องอ้อมฟลอริดาถึง เท็กซัส นิผลทำให้ผู้ได้ตูกัดขาดด้านการค้าจากประเทศสูงค้าทางยุโรปและต้องขาดรายได้จากการเก็บภาษีสินค้าเข้าที่ประเทศทางยุโรปต้องจ่ายให้เมื่อนำสินค้าสำเร็จรูปเข้ามาขายในดินแดนทางใต้เงินที่ผู้ได้มีใช้จ่ายเมื่อเริ่มนงครามนั้นได้จากการขอยืมจากผู้มั่นคงทางใต้ ภูมิภาคต่างประเทศและรายได้จากการเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้า แต่เงินรวมทั้งหมดนี้ไม่เพียงพอเพื่อการลงครามนานเวลาต่อมาที่มีภาระทางออกไบ รัฐบาลผู้ได้แก้ไขด้วยการพิมพ์หนังสือกู้ภาระทั้งสิ้น \$1000 ล้าน แต่ เพราะเสถียรภาพทางการเมืองของผู้ได้มั่นคง และต้องผ่ายแพ้ลงครามในปี 1865 ค่าของหนังสือกู้ภาระที่มูลค่า \$1 เท่ากับเพียง 1.6 เซ็นต์ในปี 1865

3. ผู้ได้เชิญบัญชาดแคลนของใช้³² เพราะถูกปิดล้อมชายฝั่งโดยกองเรือผู้ได้ บึ่งผลให้ผู้ได้ต้องขาดแคลนของใช้จำเป็น เช่น เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคทหารต้องเดินท้าวและปฏิบัติการบนด้วยเท้าเปล่า นอนราดยามมีผ้าห่ม และไม่เครื่องแบบขาดกระรุงกระรึง ทุกครั้งที่ทำการรบเมื่อมีชัยชนะผู้ได้ กองกำลังผู้ได้จะรับยืดเสบียงอาหารเลือดผ้าของใช้ทุกอย่างรวมทั้งอาวุธ กล่าวได้ว่าการบิดล้อมผู้ได้มีล่วงอย่างมากในอันทำให้ผู้ได้ต้องปราบชัยในบันปลายของลงคราม

4. ผู้ได้เชิญบัญชาดแคลนอาหารและเส้นทางคมนาคม³³ เขตเกษตรกรรมอยู่ในดินแดนทางใต้ แต่ปรากฏว่าในปี 1863 คนงานได้ต้อง เชิญบัญชาดแคลนอาหารทั้งนี้เป็นเพราะการคมนาคมขนส่ง เป็นไปอย่างยากลำบาก เส้นทางขนส่งที่เกษตรกรทางใต้นิยมใช้เพื่อการลำเลียงผลผลิตออกสู่ตลาดและผู้บริโภคคือเส้นทางรถไฟและทางน้ำ เมื่อกูกบิดล้อมราช กองเรือผู้ได้เส้นทางน้ำไม่อาจใช้ได้สะดวก เส้นทางรถไฟที่มีบางสายต้องถูกทำลายลงโดยกองกำลังผู้ได้ หรือบางครั้งผู้ได้เองต้องเป็นผู้ทำลาย เพราะไม่ต้องการทำให้ผู้ได้ได้รากล้าใช้ประโยชน์จากเส้นทางรถไฟ ด้วยเหตุผลดังกล่าวการลำเลียงเสบียงอาหารสู่สมรภูมิรบและผู้บริโภคเป็นไปอย่างยากลำบาก บัญชาดแคลนเสบียงอาหารบรรจุเด่นชัดในดินแดนทางใต้นับจากช่วงกลางลงครามกลาง เมือง เป็นต้นมา

3.9.2 บัญชีและความเปลี่ยนแปลงของผู้ถือหุ้น ณ ระดับงบรวมกลุ่ม เมื่อ

สังคมกลาง เมือง เปลี่ยนແປລງ ວົກ້ຫົວົດ ແລະ ຄວາມເປັນອຸຍ່ງຂອງຄນອເມືກົນ
ໃນດິນແດນທາງ ແນວໄຕຍລືນເຊີງ ເຊັ່ນເຄີຍກັບຄນທາງໄດ້ ທັນນີ້ສັງຄຣາມກລາງ ເມືອງ ນໍາໄດ້ນໍາຄວາມ
ທຸກໆທຽມນາມາໃຫ້ເຊັ່ນຄນທາງໄດ້ໄດ້ຮັບ ແຕ່ລົ້ງທີ່ສັງຄຣາມກລາງ ເມືອງນໍາມາໃຫ້ແກ່ຄນທາງ ແນວຄົວ
ຄວາມເປັນແປລງນັກນາຍ

1. ฝ่ายเหนือต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร^{๓๔} กองกำลังฝ่ายเหนือในช่วงแรกของสงครามคือกองกำลังอาสาสมัคร แต่เมื่อสงครามไม่อาจยุติลงได้ในเวลาอันสั้นเป็นผลให้รัฐสภาต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1863 (The Conscription Act 1863) ในวันที่ 3 มีนาคม 1863 กำหนดให้ชายฉกรรจ์อายุระหว่าง 20 - 45 ปีรับราชการทหาร (กฎหมายเกณฑ์ทหารฝ่ายเหนือออกซึ่งก่อว่ากฎหมายเกณฑ์ทหารฝ่ายใต้หนึ่งปี) ทั้งนี้ยืนยันให้ผู้ที่ต้องการได้รับการยกเว้นการเป็นทหารจ่ายเงิน \$300 แกร็ชูบาลกลาง เพื่อจ้างผู้อื่นเป็นทหารแทน ท่าทีต่อต้านกฎหมายเกณฑ์ทหารปี 1863 ปรากฏเด่นชัดที่นครนิวยอร์กในเดือนกรกฎาคม 1863 ในรูปของการกล่าวเรจมตี ทำลายทรัพย์สิน ก่อความวุ่นวาย และบุก抢กองกำลังทหารที่ส่งไปปราบปราม เพื่อการแก้ไขและเพิ่มจำนวนกำลังพลในกองกำลังฝ่ายเหนือนอกเหนือจากการเกณฑ์ทหารแล้ว รัฐสภาร่างมาตรการให้เงินตอบแทน \$1000 แก้อาสาสมัครทุกคนที่ขึ้นบัญชีรับราชการทหาร
 2. แหล่งที่มาของฐานะการเงินของฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือมีมีบัญหาด้านการเงินในภาวะสงครามกลาง เมือง เงินมีเพียงพอเพื่อกำลังพล ทั้งนี้เป็นเพราะรัฐบาลจัดระบบการเงินอย่างมีระเบียบแน่นอนเด่นชัด ในรูปของการกำหนดเริกเก็บภาษีสินค้าเข้า การออกพันธบัตรในนามสงคราม การเรียกเก็บภาษีรายได้ และการพิมพ์ธนบัตรออกสู่วัยรุ่น การเงิน

การกำหนดอัตรากษ์สินค้าข้าเข้า^{๓๕} ในวันที่ 2 มีนาคม 1861 รัฐสภาอุตถก
หมายกำหนดอัตรากษ์สินค้าข้าเข้าปี 1861 (The Morrill Tariff Act 1861) กำหนด
เรียกเก็บภาษีสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าสหรัฐอเมริกาในอัตรา ๒๕ เบอร์เซ็นต์ของราคасินค้า ซึ่ง
กำหนดดังกล่าวมุ่งเพื่อปักบ้องสินค้าสำเร็จรูปอเมริกันให้สามารถดำเนินกิจการได้ต่อไป โดยสิน
ค้าสำเร็จรูปประเททเดียว กันดังกล่าวจากยุโรปจะมีการนำเข้าลดน้อยลงในสหรัฐอเมริกา อัตรา

การเรียกเก็บภาษีสินค้าข้าเข้าดังกล่าวสูงขึ้นเป็นลำดับ กล่าวคือในปี 1864 กำหนดเรียกเก็บที่ 47 เบอร์เซ็นต์ของราคасินค้าที่นำเข้าสู่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา

จัดตั้งธนาคารชาติ (The National Bank) ในปี 1863³⁶ ธนาคารชาติยกเลิกมาตั้งแต่ปี 1836 ในช่วงปี 1836-1863 ธนาคารแห่งรัฐและธนาคารท้องถิ่นพัฒนาเรื่อง การออกหนี้ติดของธนาคารและปล่อยเงินกู้โดยรัฐบาลกลาง เช้ามานานคุณคุณแล้วอย่างมาก โดยสภาพการดังกล่าวเป็นผลให้รัฐบาลกลาง เบิกด้านการเงิน การออมทรัพย์ และความมั่นคงด้านการเงินของประเทศไม่มี การแก้ไขนี้ขึ้นในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1863 ด้วยรัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งธนาคารชาติ (The National Banking Act 1863) กำหนดจัดสรรงบประมาณทั้งหมด \$50,000 เงิน 1 ใน 3 ของเงินทุนทั้งหมดต้องนำไปซื้อพันธบัตรของรัฐบาลกลาง นำพันธบัตรดังกล่าวมาใช้กับกระทรวงการคลัง กระทรวงการคลังจะอนุมัติให้ออกหนี้ต่อไปสูงถึงมูลค่า 90 เบอร์เซ็นต์ของราคพันธบัตร ด้วยกระบวนการดังกล่าวจะเป็นผลต่อประเทศคือ ส่งเสริมให้ธนาคารซื้อพันธบัตรของรัฐบาล (อันเป็นการให้รัฐบาลได้ขออิมเงินไปใช้เพื่อการบริหารประเทศ) และเป็นการจัดระเบียบรวมทั้งกำหนดค่าของเงินภายในประเทศ

เรียกเก็บภาษีรายได้ (The Income Tax) การกำหนดเรียกเก็บภาษีรายได้เป็นอิทธิการหนึ่งที่รัฐบาลเห็นความจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อออมเงินไว้ในยามสงคราม วิธีการกำหนดเรียกเก็บภาษีรายได้ใช้อัตรา 2 อัตราคือ ผู้มีรายได้ปีละ \$600 - \$5000 เรียกภาษีรายได้ 5 เบอร์เซ็นต์ ผู้มีรายได้ปีละตั้งแต่ \$5000 ขึ้นไปเสียภาษีรายได้ 10 เบอร์เซ็นต์

รัฐสภาออกหนี้ตระหง่าน เขียว (Greenbacks)³⁷ เนื่องจากหนี้ตระหง่านนี้ว่าด้วยการออกหนี้ตระหง่าน เขียวเพื่อการด้านแหล่งของหนี้ตระหง่านนี้พิมพ์ด้วยหมึกสีเขียว หนี้ตระหง่านเขียวได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาที่พิมพ์ออกใช้ช้านวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1862 ค่าของหนี้ตระหง่านนี้อยู่กับการรบของฝ่ายเหนือ ถ้าฝ่ายเหนือมีชัยชนะสมรภูมิรบ ค่าของหนี้ตระหง่านนี้แต่ถ้าฝ่ายเหนือพ่ายแพ้ในสมรภูมิรบท่อนใด ค่าของหนี้ตระหง่านในปี 1865 ก้อนล้วนลงเอยในมือของหนี้ตระหง่าน เขียวพิมพ์ออกใช้มูลค่าประมาณ \$400 ล้าน ค่าของหนี้ตระหง่านเขียวตกลงและรัฐบาลเลิกใช้ภายในสิ้นเดือนกันยายน 1865

3. ฝ่ายเหนือตั้งตัวในธุรกิจอุตสาหกรรมและความพร้อมในการสู้รบ³⁸ ในอีกด้านนั้น ขาดอุตสาหกรรมอยู่ในมินเนาโซตา เนื้อ ระหว่างสังคมกลาง เมืองรัฐสภาได้

ออกกฎหมายเพิ่มอัตราภาษีสินค้าเข้าและรัฐบาลได้เพิ่มการสั่งซื้ออุปกรณ์ของใช้ยามสงคราม เป็นผลให้โรงงานอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาต้องเพิ่มปริมาณการผลิตสินค้าสำเร็จรูปมากกว่าเดิมเพื่อให้เพียงพอ กับความต้องการ ด้วยแรงผลักดันดังกล่าวข้างต้น เป็นผลให้มีการก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นหลายแห่ง ในย่านอุตสาหกรรม เช่นที่เมืองพิลลิสเบล เพิ่ย ทั้งกระตุ้นให้มีการคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ เพื่อที่การผลิตเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ ผลที่ปรากฏเด่นชัดในเรื่องนี้คือ กอร์ดอน แมคเคนย์ (Gordon McKay) ได้นำจักรเย็บผ้าชั้น อีลล์ เซ (Elias Howe) คิดค้นในปี 1846 มาพัฒนาจนจักรเย็บผ้าดังกล่าวสามารถถูกใช้เย็บรองเท้า เกิดงานทำรองเท้าขึ้นเป็นต้น

4. ฝ่ายเหนือพร้อมด้านแหล่งผลิตเกษตรกรรม เขตเกษตรกรรมของฝ่ายเหนือคือในดินแคนดะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกกลาง แรงผลักดันทำให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตเกษตรกรรมได้ เพราะรัฐบาลให้ความช่วยเหลือ ความต้องการเสบียงอาหารของทหารในสมรภูมิรบ และความต้องการของโรงงานอุตสาหกรรมทางตะวันออก การพัฒนาด้านเกษตรกรรมของฝ่ายเหนือคือ

15 พฤษภาคม 1862 ก่อตั้งกรมเกษตร (The United States Department of Agriculture)³⁹ คู่และด้านการทำเกษตรกรรมจัดเป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานจดทะเบียนของที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ (The Patent Office) ในปี 1889 กรมเกษตรได้รับการยกฐานะ เทียบเท่ากระทรวง

20 พฤษภาคม 1862 รัฐสภาออกกฎหมายเคลสกาน (The Homestead Act 1862)⁴⁰ มุ่งให้มีการเพิ่มการเข้าดังมั่นในดินแคนดะวันออกเฉียงกำหนดให้ผู้เข้าดังมั่นต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมจำนวนหนึ่ง ซึ่งไม่มากนัก แล้วรัฐบาลเพื่อการถือครองที่ดิน 160 เอเคอร์ในเวลาห้าปี ด้วยกฎหมายเคลสกานปี 1862 คนยากจนมีโอกาสมีที่ดินทำเกษตรกรรมและอาจมีโอกาสเป็นเจ้าของที่ดินดังกล่าวได้ในอนาคต เมื่อมีเงินเพียงพอซื้อที่ดิน เกษตรกรนิยมเข้าดังมั่นในดินแคนดะวันออกเฉียง

2 กรกฎาคม 1862 รัฐสภาออกกฎหมายสนับสนุนด้านวิชาการเกษตรและเทคโนโลยีเครื่องยนต์ เครื่องจักรในดินแคนดะวันออก (The Morrill Land Grant Act 1862)⁴¹ กำหนดมอบที่ดินที่ยังไม่จัดสรรแก่ตัวแทนชาชิกและสมาชิกสภากู้แทนราษฎรของรัฐ เกิดความท้าทายทางตะวันตกตอนกลางและทางตะวันออกเฉียงเหนือรัฐละ 30,000 เอเคอร์ ให้คณบุคคลดังกล่าวนำรายได้จากการที่ดินในรบทองการขยายหรือให้เช่ามาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษา ด้วยกฎหมายฉบับนี้ บรรกุว่าได้มีการก่อตั้งวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิศวกรรมเกิดขึ้นหลายแห่ง ในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นมหาวิทยาลัย เชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรมและวิศวกรรมเครื่องยนต์ เครื่องจักรในปัจจุบัน

ด้วยรัฐบาลฝ่ายเหนือเล็งเห็นถึงความสำคัญของอาชีพเกษตรกรรมได้ให้ความช่วยเหลือและพัฒนาดีขึ้นเป็นลำดับ เป็นผลทำให้ชาวนาในดินแดนตะวันตกตอนกลางและตะวันออกเฉียงเหนือมีคุ้งขึ้น เพราะผลิตผลชายได้ราคากดตัวที่สูง เป็นที่ต้องการของตลาดตลอดเวลา รายได้จากการขายผลิตผลนั้นเกษตรกรได้นำมาซื้อเครื่องยนต์เครื่องจักรทุ่นแรง เช่นเครื่องจักรเกี่ยวข้าว และเครื่องจักรไกนาเป็นต้น อันมีผลทำให้เกษตรกรรมของฝ่ายเหนือรุดหน้าอย่างมากในระหว่างสังคมกลาง เมือง

5. ฝ่ายเหนือพร้อมด้านการคมนาคม⁴² เส้นทางรถไฟเป็นเส้นทางคมนาคมที่คุณภาพดีที่สุดในประเทศที่ 19 นิยามาชี เส้นทางรถไฟส่วนใหญ่อยู่ในครอบครองของฝ่ายเหนือ และในระหว่างสังคมกลาง เมืองได้มีการกำหนดสร้างเส้นทางรถไฟสายใหม่ขึ้นหลายสายโดยรัฐบาลให้ความช่วยเหลือด้านการเงินและลิทธิพิเศษที่บริษัทผู้สร้างจะได้รับเหนือดินแดนสองข้าง ทางรถไฟ สิ่งที่จะเป็นผลเกิดติดตามคือ เส้นทางรถไฟจะเชื่อมดินแดนตะวันตกตอนกลางและตะวันออกเฉียงเหนือเข้าด้วยกัน ทั้งจะมีส่วนเอื้ออำนวยประโยชน์แก่ธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าในอนาคต

การสร้างเส้นทางรถไฟข้ามทวีปเป็นผลงานเด่นชั้นหนึ่งที่กำหนด下來ในการระหว่างสังคมกลาง เมือง โดยในวันที่ 1 กรกฎาคม 1862 รัฐสภาอนุมัติสร้างเส้นทางรถไฟสายแปซิฟิก (The Pacific Railway Act 1862) กำหนดให้บริษัทเส้นทางรถไฟสายยุเนียน แปซิฟิก (The Union Pacific Railroad) สร้างเส้นทางรถไฟจากเมืองโรม่าฮ่า (Omaha) ในดินแดนเน布拉กษาไปทางตะวันตกมุ่งสู่ดินแดนญี่ปุ่น เพื่อรับรวมจับกับเส้นทางรถไฟของบริษัทเซนทรัล แปซิฟิก (The Central Pacific Railroad) ซึ่งสร้างจากเมืองชาคราเมโนโต (Sacramento) ในแคลิฟอร์เนียทางตะวันออก เส้นทางรถไฟทั้งสองสายมาบรรจบเป็นที่เมืองโอเก็น (Ogden) ในดินแดนญี่ปุ่น แรงงานชาวไอริชคือแรงงานหลักของบริษัทญี่ปุ่น แปซิฟิก สำหรับบริษัทเซนทรัล แปซิฟิกใช้แรงงานคนจีนที่สั่งเข้ามา

6. ฝ่ายเหนือสนับความสำเร็จด้านการต่างประเทศ ช่วงต้นของสังคมกลาง เมือง รัฐบาลอังกฤษ ฝรั่งเศส และหลายประเทศทางยุโรปทำตนเป็นมิตรกับฝ่ายใต้ทึ่ง ต้องการให้ฝ่ายใต้มีชัยชนะก่อตั้ง เป็นประเทศไทยใหม่ขึ้น เพราะบรรดาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมและพ่อค้าทางยุโรปต้องการให้ฝ่ายใต้ทึ่งเป็นแหล่งวัสดุดีๆและแหล่งผ้าขยะดีๆ เป็นตลาดรับซื้อลินค้าสำาร์เรจจูบที่นำเข้าจำหน่ายโดยไม่ต้องผ่านการเรียกเก็บภาษีลินค้าเข้าหรือเรียกเก็บเงินอัตราต่ำ ตลอดจนเจ้าของเรือลินค้าทางยุโรปต้องการได้ก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในการนำเสียงบรรทุกตุ่นและสินค้าแทนที่เจ้าของเรือลินค้าฝ่ายเหนือถ้าฝ่ายใต้มีชัยชนะ อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีชาวบุรุษอีกหลายล้านคนที่ต้องการให้ฝ่ายใต้ทั่วไปและยกเลิกการมีทาสในแผ่นดิน

สหรัฐอเมริกา แต่เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าจุดมุ่งหมายของลินคอล์นในการทำสังคมกลาง เมื่อในปี 1861 คือต้องการความคงอยู่ของสหภาพเป็นหนึ่งเดียวไม่ใช่เพื่อการเลิกthal

ความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษประยูอย่าง เป็นทางการในเหตุการณ์วันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 (The Trent Affair 1861)⁴³ เมื่อเริ่มรบฝ่ายเหนือภัยได้การนำของชาลล์ วิลคส (Charles Wilkes) สั่งหยุดและตรวจค้นเรืออังกฤษชื่อเทрен (Trent) ผลการตรวจค้นพบเจ้าหน้าที่ฝ่ายใต้สองคนคือ เจมส์ อัลมี เมลัน (James M. Mason) และจอห์น สาลีเดล (John Slideell) ที่รัฐบาลฝ่ายใต้ส่งไปเจรจาขอความช่วยเหลือจากอังกฤษและพรั่ง เศส จากพฤติกรรมดังกล่าวบ่งบอกถึงความไม่เป็นกลางของอังกฤษ ลินคอล์น แก้ไขสถานการณ์ด้วยการปล่อยเจ้าหน้าที่ฝ่ายใต้ทั้งสองคน และยอมรับว่าการตรวจค้นนั้นเรื่องอังกฤษของวิลคส เป็นการกระทำผิด ทั้งนี้ลินคอล์นต้องมีการทำทั้งกล่าวเพื่อเลี่ยงการทำสังคมกับอังกฤษจะขาดก้าวสำคัญที่ทำให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ตลอดเวลา

นอกจากเหตุการณ์นันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 แล้ว ความไม่พอใจของสหรัฐอเมริกาที่มีต่ออังกฤษที่นับว่าสำคัญยิ่งคือ อังกฤษต่อเรือราบที่ฝ่ายใต้ เช่นเรือบรอดริชด้า และเรือรบอะลานามา แสนยา弩ภาพในการปฏิบัติการบนเรือ เรือรบทั้งสองลำสามารถเรือลินค์ ของฝ่ายเหนือได้หลายลำนับจากกลางปี 1862 เป็นต้นมา ลินคอล์นและรัฐบาลฝ่ายเหนือพยายามหาวิธีทางให้อังกฤษเลิกที่ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ และคงความเป็นมิตรกับฝ่ายเหนือ ซึ่งในที่สุดก็สามารถหาทางออกได้ว่าอังกฤษนั้นเลิกการมีท่าสถานแห่งนินเดนและอาณาจักรอังกฤษในปี 1833 การเลิกthalนี้ฝ่ายเหนือเห็นความจำเป็นต้องใช้เป็นข้ออ้างอึกประการหนึ่งของจุดมุ่งหมายในการทำสังคมกลาง เมื่อกับฝ่ายใต้ ทั้งสอดคล้องกับอุดมการณ์เรื่องสิทธิเสรีภาพที่รัฐบาลอังกฤษให้แก่ประชาชนอังกฤษ ตลอดจนหวัง เป็นอย่างยิ่งว่าด้วยข้ออ้างการเลิกthalเป็นจุดมุ่งหมายอึกประการหนึ่งสังคมกลาง เมื่อจะ เป็นเหตุผลทำให้อังกฤษเลิกที่ความช่วยเหลือใต้ ๆ แก่ฝ่ายใต้ ในทางปฏิบัติลินคอล์นสั่งให้หุ้นสหรัฐอเมริกาประจำอังกฤษแจ้งต่อรัฐบาลอังกฤษกลางปี 1862 ว่า การเลิกthalเป็นจุดมุ่งหมายหนึ่งของสังคมกลาง เมื่อ ทั้งขอให้อังกฤษเลิกการต่อเรือราบที่ฝ่ายใต้ เป็นผลทำให้รัฐบาลอังกฤษให้การยอมรับในเหตุผล เลิกต่อเรือราบที่ฝ่ายใต้และคงความเป็นมิตรที่ดีกับฝ่ายเหนือ

7. ฝ่ายเหนือเลิกthal⁴⁴ เป็นที่ยอมรับแต่แรกแล้วว่าการมีthalเป็นสิ่งไม่ดี เมื่อฝ่ายใต้จึงมีข้ออ้อมชั้มเตอร์ในวันที่ 12 เมษายน 1861 และฝ่ายเหนือนำโดยลินคอล์นต้องประกาศสังคมในเวลาต่อมา ลินคอล์นได้ประกาศชัดแจ้งว่าจุดมุ่งหมายของสังคมคือต้องการรักษาความคงอยู่ของสหภาพ ไม่ใช่เพื่อการเลิกthal เหตุที่ต้องประกาศเช่นนี้ในครั้งนั้น เพราะ

ต้องการรวมใจคนอเมริกัน และไม่ต้องการให้รัฐบริเวณรอยต่อระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ (The Border States) ซึ่งมีท่าสานครอกรองเข้าเป็นพาดฝ่ายใต้

การเลิกทางสกุประภาคเป็นจุดมุ่งหมายของสหภาพกลาง เมื่อประกาศที่สอง เพราะสหรัฐอเมริกามิ่งต้องการให้อังกฤษคงให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้ และกลุ่มต่อต้านการมีท่าสานรัฐภาคต้องการให้การเลิกทางเป็นอีกจุดมุ่งหมายของการทำสหภาพกลาง เมื่อ

ในทางปฏิบัติเพื่อการเลิกทางเริ่มต้นในเดือน 16 เมษายน 1862 รัฐสภาประภาคเลิกทางในเขตเมืองหลวง (The District of Columbia) ด้วยวิธีจ่ายเงินค่าตัวทางแก่นายทาส 19 มิถุนายน 1862 รัฐสภาประภาคเลิกทางในดินแดนทั้งหมดที่ยังไม่ก่อตั้งเป็นรัฐ (Territories) ทั้งนี้รัฐภายนี้ได้เสนอแนะความเป็นไปได้ในการให้ความช่วยเหลือต้านการเงินแก่รัฐทางใต้ที่ยังคงปลดปล่อยทางในรัฐของตน 22 กันยายน 1862 ลินคอล์นเสนอคำประกาศปลดปล่อยทาง (The Emancipation Proclamation 1862) กำหนดปลดปล่อยทางทั้งหมดในสิบเอ็ดรัฐทางใต้ และนาแพ่นดินสหรัฐอเมริกาในวันที่ 1 มกราคม 1863 รัฐคาดหวังจะส่งกองกำลังทหารของสหภาพเข้าปราบปราม บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 13 เพื่อการเลิกทางในแพ่นดินสหรัฐอเมริกากูนำเสนอต่อรัฐสภาในเดือน เมษายน 1865 และในวันที่ 18 ธันวาคม 1865 บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 13 ได้รับการยอมรับมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ

8. กลุ่มต่อต้านสหภาพกลาง เมื่อของฝ่ายเหนือ⁴⁵ หัวทองแดง (Copperhead) เป็นชื่อเรียกกลุ่มต่อต้านสหภาพกลาง เมื่อในดินแดนทางเหนือ เนคท์ต่อต้านพระคิดว่า สหภาพนำมาริชการทำลายชีวิต ทรัพย์สิน และเสรีภาพ ฝ่ายใต้มีควรเป็นฝ่ายบริษัท สมาคมของหัวทองแดงคือสมาคมหัวรุนแรงของพรรครีบูโน่เครติกานดินแดนทางเหนือ ในทางปฏิบัติไม่นับสนุนให้ชายลุกรั้งราชการหารานกองกำลังฝ่ายเหนือ ขุนนางให้เลี้ยงการเข้าประจำการ ช่วยปลดปล่อยนักโทษฝ่ายใต้ที่ถูกจับกุมและลักลอบนำอาวุธอุปกรณ์สหภาพมาให้แก่กองกำลังฝ่ายใต้ ผู้นำคนสำคัญของหัวทองแดงคือคลีเมนท์ เอล วัลแลนดิกแฮม (Clement L. Vallandigham) ซึ่งถูกจับกุมตัวมาตั้งแต่ปี 1863

9. การเลือกตั้งปี 1864 เพราะความไม่พอใจในสหภาพเป็นผลให้สมาคมพรรครีบูโน่เครติกแยกแยกในการเลือกตั้งปี 1864 จดสมาคมล้วนๆ ของเคิมเครติกได้เข้าร่วมกับรัฐลิเก้นก่อตั้งพรรคร้ายใต้ชื่อว่าพรรครัฐเนยน (The Union Party) เสนออับราฮัม ลินคอล์นในตำแหน่งประธานาธิบดีและแอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สำหรับพรรครีบูโน่เครติกเสนอนายพลจอร์ช บี แมคเคลลัน (George b. McClellan) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี เพราะการรบในปี 1864 ฝ่ายเหนือรุกໄล่ฝ่ายใต้ ตลอดเวลาในจอร์เจียและสหภาพมากลั่นคิดรายฝ่ายเหนือจะชนะที่สุด ผลของการนับคะแนน

คงจะเลือกประธานาธิบดีปรากฏว่าอับรา罕์ ลินคอล์นมีชัยชนะ เด็ขาด เหนือจอร์ช บี แมคเคลแลน ซึ่งนั่นหมายความว่าลินคอล์น จะได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่สองในช่วงระหว่างปี 1865-1869 ลงครามกลาง เมืองยุตติลิง ในวันที่ 9 เมษายน 1865 เป็นที่น่าเลี้ยดตายยิ่งที่ในวันที่ 14 เมษายน 1865 ลินคอล์นถูกกลอนยิงสังหารเสื่อมชีวิตขณะอายุได้ห้าสิบเก้าปี ในต้นสมัยที่สอง ของการเป็นประธานาธิบดี แอนดรู จอยน์สัน (Andrew Johnson) ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีคือผู้เชารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่สิบเจ็ดออกจากอับรา罕์ ลินคอล์น

เรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 1 (HI 381) หมวดเพียงนี้หากนักศึกษาสนใจประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาตอนต่อไป ขอให้ติดตามศึกษาได้ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา 2 (HI 481) หรือประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 20 (HI 483)

ເຊື່ອຮຽນບົດທີ 9

1. Glenn W.Moon and John H. Mac, Goean. ,The Story of Our Land and People. S A : Holt, Rinehart and Wonston, Inc. 1957). p 351.
2. Oliver P. Chitwood, Rembert W. Patrick and Frank L.Owsley. The American People A History, Volume I to 1877. (New Jersey : D.Van Nostreand Company, Inc. 1962). pp 479-480.
3. I bid., pp. 482-483.
4. I bid., pp. 483-484.
5. I bid., p. 501.
6. Thomas A. Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C.Heath and Company, 1987). pp. 399-400.
7. I bid., pp. 402-404
8. I bid.. pp. 404-405
9. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson and William M.Tuttle, Jr. A Peonle and a Nation : A History of the United States. (Boston : Hongton Mifflin Company, 1986). pp. 374-375.
10. J bid., p. 376.
11. Loc. cit.
12. Chitwood, The American Peonle : A History. Volume I to 1877. pp. 536-537.
13. Charles Van Doren and Robert McHenry. Webster's Guide to American History. (Massachusetts : G & C Merriam Company, Publishers. 1971). p. 223
14. Chitwood, The American Peonle : A History, Volume I to 1877. pp. 537-538.
15. I bid.. p. 539.
16. Loc. cit

17. Loc. cit.
18. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation.
(New York : Harcourt, Brace & World, Inc, 1961) pp. 394-398.
19. I bid., pp. 392-394.
20. Chitwood, The American People : A History. Volume I to 1877.
pp. 543-546.
21. I bid., pp. 546-549.
22. I bid., pp. 556-558.
23. I bid., pp. 549-553.
24. I bid., pp. 559-561.
25. I bid., pp. 561-562.
26. I bid., pp. 562-566.
27. I bid., pp. 573-575.
28. I bid., pp. 576-577.
29. I bid., p. 578.
30. Todd, Rise of the American Nation. p. 392:
31. I bid., pp. 392-393.
32. I bid., p. 393.
33. I bid., pp. 393-394.
34. I bid., pp. 394-395.
35. I bid., p. 395.
36. Loc. cit.
37. Loc. cit.
38. I bid., p. 396.
39. I bid., p. 397.
40. Loc. cit.
41. Loc. cit.
42. I bid., pp. 397-398.
43. I bid., pp. 398-399.
44. I bid., pp. 399-400.
45. I bid., pp. 400-401.